REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1485

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 18th, 1964 — No. 663 — 20th YEAR OF PUBLICATION

OP WEG NAAR HET FEEST

"Het is levensgevaarlijk als wij het geloof in onze roeping verloren hebben, en hoogstens uit sleur of uit tijdverdrijf meelopen in allerlei kerkelijk werk. Want het is echt niet waar, dat wij niets kunnen en dat wij niets betekenen.

Het waren precies dezelfde soort kleine mensen, die zestig, tachtig jaar geleden in hun notulenboeken stuntelig schreven over hun strijd voor een vrije, christelijke school. De grote mannen van die tijd haalden er meewarig hun schouders over op. En niemand kende de namen van die paar eenvoudige arbeiders, die in donkere en kale zaaltjes bestuursvergaderingen hielden van hun christelijke bond. Het ledenregister stond op de eerste bladzijde van een schoolschrift en een stuiver betaalde contributie werd met een kruisje aangetekend."

Dit waren woorden van de bekende leider van het Christelijk Nationaal Vakverbond, de heer Borstlap, die Ds. Gilhuis onlangs aanhaalde in de "Amsterdamse Kerkbode". De gedachte, die hieruit spreekt, kennen wij allen wel. Ook wij zeggen nog al eens tegen elkaar, dat die mensen van vroeger toch wel anders waren. Wij kijken met een zekere verheerlijking tegen hen op.

Wij nemen nog een paar regels meer over van wat Ds. Gilhuis schreef:

"De mannen en vrouwen, die dit presteerden, waren er nog minder aan toe dan wij. Zij hadden niet eens stemrecht — en toch wonnen zij hun strijd. Zij beschikten over veel en veel minder vrije tijd dan wij — en toch deden zij meer voor hun ideaal dan wij. Een dubbeltje was voor hen een grotere uitgave dan voor ons een gulden — en toch bouwden zij met die paar centen een christelijke vakbeweging en christelijke scholen, een christelijke pers en ga zo maar door. Waren het toen andere tijden? Natuurlijk waren het andere tijden, maar wat doet dat er toe? Veel belangrijker is: het waren toen andere mensen. Mensen, die geloofden, dat zij zelf geroepen waren om te doen, wat de Koning vroeg. Dat konden zij niet overdragen aan een grote man om dan zelf elke avond op tijd naar bed te gaan. Zij waren geroepen — en daarom begonnen zij in hun eigen dorp en in de sombere huurwoningen van het 19e eeuwse Amsterdam. In het geloof, dat hun gehoorzaam werken iets betekende in de wereld. En zij hebben de wereld veranderd. Zij begrepen zelf niet, dat het lukte, want het was niet te verklaren. Het was een zegen. Maar zegen en roeping zijn twee kanten van één zaak.

Misschien is deze en gene wel een beetje geprikkeld bij het lezen van deze woorden. Daar is het weer: vroeger was alles zo best en tegenwoordig deugt er niets meer van. Is dit niet een verheerlijken van "die goede oude tijd" en is dit niet een voorbijzien van alles wat er tegenwoordig tot stand wordt gebracht? Moeten wij dan maar negeren, wat wij hier hebben zien groeien? Wij behoeven niet eens ver van huis te gaan, want als wij in onze naaste omgeving rondkijken, dan zien wij toch de bewijzen van wat een klein aantal mensen tot stand heeft mogen brengen.

Met mensen, die zo spreken zijn wij het van harte eens. Op een afstand lijkt alles wel een beetje anders dan van dichtbij. Geloof maar gerust, dat die mensen van vroeger ook geplaagd zijn door hun driften en onhebbelijkheden. Geloof maar gerust dat ook hun ijveren niet altijd vrij is geweest van onheilig begeren en jalouzie. En toch is er iets tot stand gebracht! Het geheim is dan ook niet, dat die mensen van toen zulke bovenste-besten waren. Het geheim is, dat zij — huns ondanks — mede-arbeiders zijn geweest in de voorbereiding van het feest.

Ja, het feest. Want waar wij met elkaar naar toe leven en waar de wereld naar toe snelt is het grote feest. En als wij dit nu even mogen zeggen met de woorden van Openbaring, dan bedoelen wij dit feest: "Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, nog moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan". Naar dit feest zijn wij op weg, en het gaat er hard naar toe. Zo hard, dat Johannes het boek niet dicht mocht doen. "Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij."

Bij de voorbereiding van een feest kunnen heel wat mensen gemoeid zijn. Of dit nu een bruiloft is of een jubileum, dat doet er nu niet toe. Maar die voorbereidingen kunnen al een bron van plezier zijn. Niettemin gebeurt het ook wel eens, dat er wrijving ontstaat. De een wil het op deze manier, maar een ander heeft andere ideeën. Dan kunnen zich pijnlijke momenten voordoen als er geen overeensteming kan worden bereikt. Als wij dan zo'n pijnlijk moment beleven, dan hopen wij maar dat degene, voor wie het feest bestemd is, er niets van te weten komt. Stel u voor, dat zou veel van de feestvreugde vergallen.

Dat kan precies zo gebeuren met de voorbereiding van het feest voor de Heiland. Wij hebben daar verschillende gedachten over en in die voorbereiding zijn wij het lang niet altijd met elkaar eens. Het droevige is echter, dat Degene, voor Wien wij het feest klaar maken, er wel alles van weet. Hij hoort niet alleen van de botsingen, die zich onder Zijn feestgangers voordoen, — Hij is er zelfs bij! Hij maakt het mee. Laten wij dit nu eens even op ons laten inwerken: Hij maakt het persoonlijk mee, dat wij vaak helemaal geen plezier hebben in het voorbereiden van het feest te Zijner ere. Hij maakt het mee, dat wij (zoals wij dit hier noemen) niet eens meer op "speaking terms" met elkaar zijn.

Hij weet zelfs meer, dan wij weten. Hij weet wat er in de verborgen hoeken van ons hart omgaat. Dat weten wij niet. Wat wij weten, vernemen wij niet eens uit de krant, maar meer uit een soort fluistercampagne. Dan "hoort" men bijvoorbeeld, dat bepaalde predikanten geen beroep krijgen, omdat zij op bepaalde punten anders denken. Dan "hoort" men, dat anderen niet voor een professoraat in aanmerking komen, omdat zij te extreem zijn. Deze dingen hoort men, zij komen niet in de kerkelijke pers en zij worden niet besproken op kerkelijke vergaderingen. Dergelijke dingen worden alleen onder elkaar doorgegeven. Onder elkaar, dat is onder degenen, die met elkaar het feest van hun Heiland mogen voorbereiden.

Laat niemand nu denken, dat wij er behagen in scheppen, deze dingen neer te schrijven. Wij doen het met een zekere weerzin. Maar aan de andere kant kan niemand er vrede bij hebben, als het kwaad onder ons voortkruipt terwijl er officiëel of openlijk niet over gesproken wordt.

Wij zijn er ons van bewust, dat het niet zonder gevaar is, dat wij er hier openlijk over schrijven. Het ingaan op geruchten, zonder dat die geruchten met feiten worden gestaafd, is een riskant bedrijf. Maar wat ons drijft is, dat wij, die met elkaar naar het grote feest heenleven, het niet moeten en mogen toestaan, dat de satan deze voorbereidingen in de war stuurt.

Een dezer dagen heeft Zijne Majesteit Koning Olav van Noorwegen een drie-daags statiebezoek aan Nederland gebracht. De foto toont een overzicht bij het Nationaal Monument op de Dam in Amsterdam, waar de koning een krans heeft gelegd.

Want het is de eeuwenoude taktiek van de duivel om ons mensen te gebruiken om God te treffen. Zo tracht hij God te treffen in de ontkerstening van de wereld, maar evenzo in de tegenstellingen onder Gods kinderen.

"Tegenstelling" is een lelijk woord in dit verband. Het betekent zoveel, dat wij een stelling betrekken tegenover elkaar. In zo'n stelling trekken wij ons dan terug ter verdediging. Dan gevoelen wij geen verantwoordelijkheid voor elkaar, maar dan is onze zorg, dat onze mensen, die bij elkaar horen. Daarvan zegt Paulus, dat wij "de satan geen *voordeel* over ons moeten laten behalen" (2 Cor. 2:11). En die satan heeft in de laatste tientallen van jaren al genoeg voordelen behaald onder ons.

Wij gevoelen er niets voor, de mensen uit "die goede oude tijd" te verheerlijken, omdat zij het zoveel beter gedaan hebben dan wij. Die mensen hebben net zo goed van genade moeten leven. Maar wel kunnen wij van hen leren, dat zij elkaar hebben vastgehouden. Kuyper en Bavinck waren het ook lang niet altijd met elkaar eens. Die hebben in hun zienswijzen ook wel eens langs elkaar heen geschuurd. Maar zij zijn bij elkaar gebleven.

Dat moeten wij ook. En wie daaraan niet meewerkt, laadt een grote verantwoordelijkheid op zichzelf.

Jezus zelf ziet verlangend uit naar de dag van Zijn feest. Dan kunnen wij ons niet veroorloven de voorbereidingen te doen bederven. En wij hebben er de tijd ook niet voor.

D.F.

De Christen in de Amerikaanse samenleving ②

door BERNARD ZIJLSTRA

Gemeenschaps-ideologie

"Het is een van de grote taken van politiek leiderschap om ons volk te leren beseffen dat zij deel heeft aan een fundamentele eenheid van belang, doel en geloof. Op de basis van deze eenheid zal ik trachten een brede nationale overeenstemming te bereiken die een eind kan maken aan belemmering en verlamming en die krachten van de natie vrij zal maken voor het werk van de toekomst" (TIME, 12 juni). ("It is one of the great tasks of political leadership to make our people aware that they share a fundamental unity of interest, purpose and belief. On the basis of this unity, I intend to try and achieve a broad national consensus which can end obstruction and paralysis and liberate the energies of the nation for the work of the future")

Deze woorden werden enkele maanden geleden uitgesproken door President Lyndon Johnson. Op het eerste gezicht zien ze er tamelijk onschuldig uit. Ze geven ook blijk van het practisch inzicht van President Johnson om het gehele volk achter zich te krijgen. Een president heeft daar recht op.

Toch zit er iets in deze woorden van groot belang voor het verstaan van het huidige Amerika en de geest die onder het volk leeft, ook onder vele Christenen. Want deze woorden geven uitdrukking aan de gedachte dat er in het *publieke leven* geen onderscheid is of mag zijn tussen de burgers van de Amerikaanse staat, wat de levensovertuigingen betreft. Het volk moet beseffen dat er een fundamentele eenheid van belang, doel en geloof moet zijn, welke dan de basis is voor de nationale consensus (overeenstemming) vereist door de vooruitgang van de Amerikaanse staat. Eendracht maakt macht. Onenigheid hier betekent verlamming en belemmering.

Gemeenschapsidee

Deze opvatting, haast in elke kring van het bonte Amerikaanse leven te vinden, is het grote struikelblok voor een Schriftuurlijk-reformatorisch beinvloeding van het Amerikaanse openbare en maatschappelijk leven. Want in feite betekent dit dat het Christelijk geloof, dat zelf weinig bestreden wordt, zich tevreden moet stellen met de plaats haar toegewezen door de "gemeenschap". Onderwijs, partij, vakbond: ze staan buiten een radicale evangelische benadering en begeleiding en reformatie, want deze sectoren van de samenleving zijn gebonden aan de normen waarover er een zgn. *algemene overeenstemming* bestaat.

Prof. Dr. H. van Riessen spreekt hier van de Amerikaanse gemeenschaps-idee (community-idea). De lezer moet mij een wat lang uitgevallen citaat veroorloven: In the U.S.A., schrijft prof. van Riessen, is men "wars van elke geloofsantithese, of zo men wil van elke ideologische antithese. Om die reden heeft het socialisme nimmer ingang gevonden in Amerika, terwijl toch de strijd tussen werkgevers en werknemers daar feller was dan waar ook ter wereld. Amerika toont ons dus de doorbraak in de praktijk. Het ideaal, door allen aanvaard, dat de gemeenschap integreert, is deze gemeenschap zelf: de community-idee, de idee van een democratische gemeenschap van vrije mensen. De mens is in dat land allereerst en bovenal Amerikaan, lid van de community, plaatselijk en landelijk. Geen verschil van geloof mag deze gemeenschap verstoren. Voorzover de mens een niet algemeen aanvaard geloof zou belijden, wordt zulk een bijzonderheid slechts aanvaard binnen de kerk en het gezin; zelfs de toepassing van een antithese-wekkende apartheid op de lagere school wordt met argwaan en kritiek ontmoet, omdat de school de kinderen voor de community behoort op te leiden. Op alle terreinen buiten gezin en kerk, dus ook in heel het organisatieleven, regeert een gemeenschappelijk en gemeenschapsvormend geloof, het geloof in de community zelf. Er bestaat geen groter kwaad dan het streven om door een of ander geloof de community te verdelen en te breken. Vandaar dat Kennedy bij de presidentsverkiezingen wel moest verklaren en uit het diepst van zijn hart ook kon verklaren, dat zijn rooms-katholiek geloof niets te maken had met zijn politiek." (H. van Riessen en J. Firet, *Moderne Algemeenheid*, 1963, p. 18).

Tolerantie

Om deze gemeenschapsgedachte te verstaan moet men niet alleen denken aan een noodzakelijke samenhang tussen de verschillende groepen van emigranten die de laatste twee honderd jaar Amerika hebben bestormd uit alle landen van Europa.

Er komt nog iets ander bij. In het vorige artikel heb ik enkele woorden geschreven over de eerste "settlers" in Amerika: de Puriteinen, verjaagd om hun geloof uit Engeland. De religieuze strijd in het 17de eeuwse Engeland herinnert ons aan *het* grote vraagstuk van de tijd na de grote Reformatie, n.l. *wat is de grond van de eenheid in de staat?* In de middeleeuwen was dit de R.K. godsdienst. En ook na 1517, na de grote breuk, dacht men er nog zo over: in één land slechts één godsdienst. Dit principe was de oorzaak van de grote godsdienstoorlogen: de meerderheid verdrukte de minderheid.

Na de Vrede van Westfalen (1648) was men het er wel over eens dat het zo niet meer kon: de verschillende godsdiensten binnen één staat moest *getolereerd* worden. Op zichzelf is dit juist. Maar men ging verder. De religie, zo dacht men, brengt alleen maar verdeeldheid. En omdat de religie slechts *betrekkelijk* is, en niemand de waarheid in pacht heeft, moet er *een andere basis* komen voor de staat. Die basis moet te vinden zijn in die zaken *waar allen het over eens zijn.* Dit zijn niet de geloofszaken, maar die van de *rede.* De staatsburgers hebben verschillende godsdiensten; maar ze hebben allen eenzelfde rede.

Kerk en Staat

In de eerste Amerikaanse kolonien was er over dit vraagstuk nog geen eenheid. De Puriteinen in Massachusetts wilden een een-

(Vervolg op pagine 2)

De Christen in de Amerikaanse Samenleving

(Vervolg van pagina 1)

heidsstaat bouwen op de grond van hun geloof, en daarom werd een Roger Williams verbannen. Later veranderde dit, en werd de tolerantie van de verschillende godsdiensten aanvaard.

Daarom was er ook geen plaats voor een staatskerk in 1776, ten tijde van de onafhankelijkheidsverklaring van de dertien kleine kolonien. Dit werd later vastgelegd in de "Bill of Rights" van de Grondwet: Het Congres mag geen godsdienst tot de nationale godsdienst verheffen ("Congress shall make no law respecting an establishment of religion").

Wij zijn het met deze opvatting volkomen eens. Het verschijnsel van staatskerk is voor het evangelie nooit bijzonder goed geweest en is het nog niet, zoals de toestand in Engeland, Duitsland en Scandinavie laat zien. De eenheid van de *staat* kan niet gegrond zijn in de eenheid van de *kerk*. In *deze* zin moet men de Amerikaanse "scheiding van kerk en staat" diep respecteren.

Religieuze Verscheidenheid

Maar een heel andere zaak is of de staat dan een buiten- religieuze basis moet zoeken, b.v. in de rede, in de gemeenschapsidee, of in de moderne aanvaarding van de puur feitelijke, technische visie van de staatstaak.

Ik dacht dat men deze vraag negatief moet beantwoorden. Van Prof. L. W. G. Scholten heb ik geleerd dat het ten eerste onmogelijk is dat de staat *volkomen* gescheiden van de kerk kan zijn. De regering van Nederland mag vaststellen welke Christelijke feestdagen *nationale* feestdagen zijn: het Kerstfeest wel, Allerheiligen niet.

Maar Prof. Scholten heeft zijn studenten attent gemaakt op een nog belangrijker zaak. De geschiedenis van Nederland in de 17de eeuw; na de Unie van Utrecht (1579), maakt duidelijk dat er een veelheid van religieuze overtuigingen in één natie *naast elkaar* kunnen bestaan zonder godsdienststrijd en ook zonder een humanistische tolerantie-leer welke de religie plaatst onder de eenheid-scheppende rede. Het resultaat van de Unie van Utrecht was dat in Nederland de *geestelijke gescheidenheid* de basis werd van de *nationale eenheid*. En daarom kon Nederland een toevluchtsoord worden voor Joden, Socinianen, Rooms Katholieken en Hugenoten.

E pluribus unum! Dat is het motto van Amerika, te vinden op zijn geldstukken: uit velen één! Dit kan een goede zaak zijn. Maar de nationale eenheid mag nooit ten koste gaan van de religieuze verscheidenheid. Ik dacht dat dit juist een principe was van de democratie.

"Sectarisme"

In Amerika is dit niet voldoende begrepen. Daar is de staat gegrond in de *grootste gemene deler*. Dit was eerst de rede, in een rationalistische tijd. Vandaag is het idee van de community, de gemeenschap, met als inhoud de "American way of life" (de Amerikaanse wijze van leven).

Deze gemeenschapsideologie laat niet toe dat men religie en staat verbindt. Alsof het leven van de burger, de mens, in de staat geen dienst aan God kan, moet zijn! Dit is in feite het resultaat van de scherpe scheiding van kerk en staat. Kerk is privaat, en daarom *sectarisch*. Staat is publiek, en daarom algemeen. Een algemene zaak kan men niet regelen met "sectarische" normen. Room-katholicisme en Protestantisme vormen de private, particuliere opinies van een *deel* van de burgers, en zijn daarom sectarisch, van geen direct belang voor de *richting* van Amerika. Amerika zelf moet geleid worden door de algemeen acceptabele normen van de gemeenschap. Dit leidt natuurlijk tot in diep intolerante toestand, want deze gemeenschapsnormen zijn de idealen van het humanisme. Om dit voor de "sectarischen" acceptabel te maken noemt men deze normen *neutraal*.

Het tragische van alles is dat de meeste Christenen ook deze mythe van neutraliteit accepteren !

BUYING?
SELLING?

struik
JOHN
real estate
TORONTO • 741-4404

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

GUIDE
Travel Bureau
G. DenHartog
39 King St., Box 733
AYLMER, ONT.

Geeft gaarne, vrijblijvend, volledige inlichtingen voor alle reizen.

Telephone 1152

GENEESKRUIDEN

volgens recepten der beroemdste natuurgeneesk. artsen en specialisten. Prachtsuccessen ook daar waar alles faalde. Giftige pijnstillende middelen kunnen in het lichaam grote verwoestingen aanrichten. Weest voorzichtig, neemt het allerbeste, de onschad. Florakruiden. Beter zijn er niet.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Pindakaas Havermout Muffins

Muffins van voortreffelijke samenstelling zijn het resultaat, indien U niet teveel mengt, Uw oventemperatuur juist is en U Magic Bakpoeder gebruikte. Voor geslaagde bakresultaten, neemt dan de traditie van elke goede kok in acht; gebruik steeds Magic.

¼ kop Planters pindakaas.
¾ kop snel kokende havermout.
1¾ kop eenmaal gezifte bloem voor alle doeleinden geschikt OF
2 kop eenmaal gezifte gebakbloem.
¼ kop korrelsuiker.
3 theelepeltjes bakpoeder Magic.
1 theelepeltje zout.
2 eieren, goed geklopt.
¾ kop melk.
½ theelepeltje vanilla.
¼ kop Planter's pindaolie of andere plantenolie.

Vet 12 middelmaat muffin-vormpjes (ongeveer 2¼ inches maximum binnenmaat) in. Verwarm de oven tevoren tot 375°F. (matig heet).

Verwerk de havermout in de pindakaas met een vork totdat het kruimelig is. Zift bloem, suiker, bakpoeder en zout in het havermoutmengsel. Vermeng met een vork. Meng melk, vanilla en olie in de goed geklopte eieren. Maak een kuiltje in de droge ingredienten; voeg de vloeistoffen allemaal tegelijk eraan toe. Roer juist genoeg om alle ingredienten te mengen. Vul de voorbereide muffin vormpjes ¾ vol met beslag. Bak in een voorverwarmde oven totdat het goudbruin is, ongeveer 20 minuten. Haal ze uit de vormpjes. Dien het warm op of laat het afkoelen op rekjes.

WENK: Wikkel in stanniool om op te warmen. Plaats het dan in niet te warme oven (330°F.) voor ongeveer 15 minuten.

BAK MET MAGIC!
DIEN HET OP MET TROTS!

Een ander fijn produkt van
STANDARD BRAND LIMITED

Leningen voor Studenten
door de Canadese Regering Gewaarborgd

Doel:
Het doel van de Canada Wet op Studentenleningen is om bankleningen te vergemakkelijken voor studenten, die financiële hulp behoeven om hun volle studies boven het niveau van de middelbare school voort te zetten aan universiteiten en andere onderwijsinrichtingen.

Wie kunnen aanvragen:
Elke Canadese burger of iedereen, die gedurende een jaar in Canada verblijf houdt en die na afloop der studies het voornemen heeft om in Canada te blijven wonen, kan voor een lening onder de wet aanvragen. De aanvrager dient te zijn ingeschreven of het voornemen hebben om als vol student zich te laten inschrijven bij een onderwijsinrichting door de provinciale autoriteiten goedgekeurd en dient aan de normen van academische bekwaamheid en financiële behoefte, te beoordelen door de studentenlening autoriteit in de Provincie waar men aanvraagt, te voldoen.

Bedrag der leningen:
Afhankelijk van individuele omstandigheden en financiële behoefte, kunnen leningen tot $1000 per jaar worden verstrekt met een maximum van $5000 gedurende de academische studieperiode van de student. De Provinciale Autoriteit, die de aanvragen ontvangt en erover beslist, zal een certificaat aan iedere daarvoor in aanmerking komende student uitreiken, waarin het maximum bedrag dat de student mag lenen wordt vermeld. Dit "Certificate of Eligibility" is vereist alvorens een student een Regerings Waarborg Studentenlening met de bank van zijn keuze kan opnemen.

Aflossing:

Renteloze en uitgestelde aflossingsperiode
Om studenten behulpzaam te zijn, zal de rente op leningen gedurende de periode dat een student zich volledig aan zijn studies wijdt, en zes maanden daarna, door de Regering van Canada worden betaald. Gedurende deze periode is noch aflossing van de hoofdsom vereist, noch behoeft de student enige kosten te betalen.

Wijze van aflossing
Degenen, die een lening ontvangen beginnen rente te betalen en leningen af te lossen zes maanden nadat zij ophouden om vol student te zijn. De huidige rentevoet voor studenten is 5¾% per jaar. Normaal duurt de aflossingsperiode van vijf tot tien jaar. Leners hebben echter ten alle tijde het recht om leningen gedeeltelijk of volledig af te lossen zonder boete.

Levensverzekering
In geval van overlijden van de lener zal de verantwoordelijkheid voor de aflossing van de leningen door de Regering van Canada worden overgenomen.

Waar men dient aan te vragen:
Studenten dienen zich een brochure te verschaffen die thans bij banken, universiteiten en andere onderwijsinrichtingen verkrijgbaar is. Deze brochure bevat een lijst van Provinciale Autoriteiten (of, in geval van Ontario, universiteiten en andere instituten) tot wie de studenten zich dienen te wenden voor het aanvragen van een "Certificate of Eligibility".

Bovenstaande aantekeningen zijn ontleend aan de Canada Student Loans Act 1964 en zijn uitsluitend voor referentie. Alle aanvragen en leningen zijn onderworpen aan de volledige bepalingen en voorwaarden der wet.

CANADA STUDENT LOANS ACT

CANADA

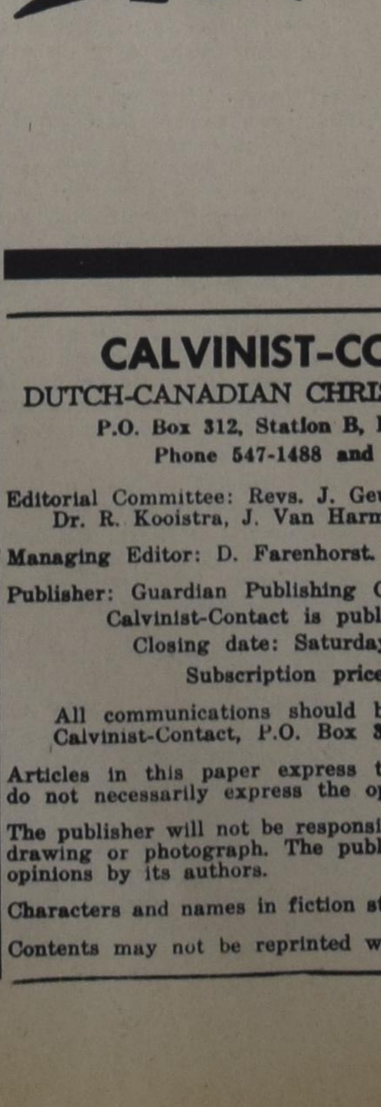

SCHRIJFT U NAAR IEMAND?

Uw enveloppe dient aan te geven:

1 *De naam van de persoon tot wien U zich richt*

2 *Het straatnummer, de straatnaam of postbusnummer, flatgebouw of zakenwijk, suite, indien aanwezig.*

3 *Stad, gemeente of dorp, en het postdistrict, indien in gebruik, eveneens de provincie.*

4 *Uw naam en Uw volledige adres in de linker bovenhoek.*

POSTES CANADA POST

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

Vandaag en morgen

In de vroege morgen van woensdag 9 september klonken, terwijl de ochtendnevel nog over het duinlandschap hing, saluut-schoten voor de Hollandse kust. Het jacht van de Noorse koning, de 61-jarige *Olav*, naderde IJmuiden, begeleid door enkele schepen van de Nederlandse Marine. Vervolgens werd opgestoomd door het Noordzee-kanaal naar de hoofdstad, waar 's morgens om tien uur de hoge gast werd begroet door Koningin Juliana en Prins Bernhard. Het statiebezoek zal drie dagen duren; daarna gaat de Koning der Noren naar het koele Zuiden om het huwelijk van Koning Constantijn met de jonge Deense prinses bij te wonen, waarbij veel hoge gasten — ook het Nederlandse Koninklijk Paar — tegenwoordig zullen zijn.

Noorwegen strekt zich, evenals Canada, naar het hoge Noorden uit met enkele plaatsen boven de 70ste breedtegraad. Door de warme golfstroom is het klimaat langs de kust milder dan in Canada. De fjorden b.v. vriezen niet dicht in de winter. In 1905 werd de Unie met Zweden verbroken en werd het land weer een zelfstandig Koninkrijk. Olav's vader (Haakon VII), een voormalige Deense prins, was de eerste Koning. Dochters van de huidige Koning zijn met niet-adelijke mannen getrouwd. Toen echter onlangs vermeld werd, dat ook de enige zoon en troonopvolger met een "gewoon" Noors meisje wilde trouwen, werd dit officieel gedementeerd.

Noorwegen is agrarisch een vrij armoedig land, hoewel het percentage van de geringe bevolking (3½ miljoen) dat in de landbouw zijn bestaan vindt, veel hoger ligt dan in Nederland. Met ons land heeft Noorwegen het laagste sterfecijfer ter wereld, doch de geboorte-aanwas is belangrijk lager dan in Nederland.

'n Uiterst belangrijke plaats neemt Noorwegen in op het gebied van de internationale scheepvaart. Meer dan de Nederlanders nog zijn de Noren de vrachtvaarders van de wereld. Hun handelsvloot neemt de derde plaats in. De Noorse taal is nauw verwant met de Friese. De uitspraak is bij sommige woorden zo treffend, dat men na enkele weken verblijf in dat land als Fries reeds een deel van het gesprek oppikt.

★

Onze Koningin is direct na de terugkeer van haar vacantie weer in volle actie.

Drie dagen besteedde zij aan het bezichtigen van de machtige Deltawerken, die het Zuid-Westen van ons land een geheel nieuw aanzien zullen geven; daarna opende zij het nieuwe gebouw van de Staatsdrukkerij; vanaf vandaag tot zaterdag is het reizen en trekken om de hoge Noorse gast een en ander van ons land te tonen en dinsdag a.s. is het alweer Prinsjesdag, waarop zij het Parlementaire jaar moet openen en de troonrede uitspreken.

Direct daarop volgt dan het bruiloftsfeest te Athene, de schone stad in het verre Zuiden, waar vandaag geringer welvaart en minder wijsheid te vinden is dan in de dagen toen Paulus zijn reis rondom de oude wereldzee maakte. Dr. Kuyper geeft in zijn "Om de Oude Wereldzee" (1908) een levendige beschrijving van Griekenland en de Hellenen in het begin van deze eeuw. Verwonderlijk treedt de geweldige historische- en detailkennis van deze grote figuur ook weer in dit hoofdstuk aan het licht. Het oude Griekenland, bakermat van de Europese cultuur, fascineerde een man als Dr. Kuyper. Eén zin schrijven we hieruit over: "Te Jeruzalem en te Athene zijn de lichtbakens ontstoken, die hun glansen over heel de oude wereldzee deden uitschijnen; maar met dit onderscheid, dat in het licht dat van Jeruzalem uitging, de *Goddelijke instraling*, en den glans waarin Athene blonk, het *menselijk genie* aller oog tot zich trok." En dan vertelt Kuyper hoe, "dankzij de Gemene Gratie, de kiem van hooger menselijk leven, die ook na den val ons nog verbleven was, tot haar rijkste ontwikkeling en hoogsten bloei kwam, terwijl omgekeerd onder Israël de hoogere bloei niet uit de oorspronkelijke kiem opkomt, maar op den ouden stam uit hooger sfeer geënt wordt."

Je hart schreit, als je bemerkt dat vandaag zijn geschriften op theologisch en staatkundig terrein nauwelijks ingezien, laat staan bestudeerd worden. Zelfs niet aan de Universiteit door hem gesticht en tot bloei gebracht; evenmin in de politieke partij, door hem georganiseerd en tot een invloedrijke factor in het staatkundig leven verwekt. En geheel wordt de herinnering aan hem in de Christelijke pers, wier sierraad hij eens was, versluierd en vervangen door kool-en-geit-sparende artikeltjes, die niets zeggen en de Christelijke levenshouding niet bouwen noch sterken.

Kuyper is meer dan veertig jaar dood, Colijn twintig, doch dit geslacht kent geen van de twee meer. Men wil ze niet meer kennen en dit is een bedenkelijk teken van de vervlakking van het Calvinisme.

Dr. Colijn stierf 18 september 1944 in ballingschap. Hij was een geheel andere figuur dan Kuyper, minder een encyclopedisch geleerde, geen systematisch denker en schrijver, die de Bijbelse beginselen op het volle terrein van het leven uitwerkte, niet een profetisch leider van het Gereformeerde smaldeel, die dat volk uit 't liberale dienshuis uitleidde, doch wel een staatsman, die Kuyper evenaarde of zelfs overtrof. Colijn was voor alles een nationaal staatsman, die uitgaande van de erkenning van de Goddelijke Souvereiniteit over heel het leven, de Nederlandse natie, het stempel door een Willem de Zwijger opgedrukt, wilde teruggeven.

Het beleid van zijn Kabinet op brede basis, waarin ook liberalen en vrijzinnig-democraten zitting hadden, noemde hij Christelijke politiek.

> "Ook zij, die zich — vaak ook uit traditie — keeren tegen een Christelijke staatkunde, kunnen toch moeilijk het oog sluiten voor het feit, dat een krachtige Christelijke levensovertuiging den eenigen waarborg biedt tegen de ontbindende en verwoestende krachten van dezen tijd. Wie uitsluitend steunend op de menselijke rede den strijd wil voeren tegen de geestelijke verwording, die onzen tijd kenmerkt, zal ervaren, te hebben gesteund op een rietstaf, die de hand doorboort."

Dit zeide hij in de Tweede Kamer in november 1936.

Het is merkwaardig, dat politieke tegenstanders soms grotere waardering voor een uitzonderlijke figuur als Colijn opbrengen, dan mede-Christenen.

Een man als Wibaut, de grote sociaal-democratische wethouder van Amsterdam, was vol bewondering voor Colijn's optreden op internationaal gebied, speciaal bij de Volkenbond; Dr. Drees laat niet na in zijn publicaties van zijn waardering te doen blijken.

De "Oproerige Krabbelaar" (A. B. Kleerekoper) schreef op 26 april 1933 (de stemdag van de verkiezing van de leden der Tweede Kamer): "En na Colijn sprak Ruys (de Beerenbrouck). Welk een tegenstelling! Nu nagebootste nadruk om aan de weeë gemeenplaatsen kracht bij te zetten en het volledige ontbreken van elke gedachte te verhullen. En hoe door en door onecht klonk dit gekunstelde Katholicisme na de hartekreet van de Geus! Is Ruys op het oogenblik, dat gij dit leest de gaande en Colijn de komende man? Dan is de ruil in elk geval goed. Onze vijanden alle twee, maar dan maar liever een vent dan een slappe gevolmachtigde van 't Doorluchtige Episcopaat."

Op 18 september 1944 maakte een hartaanval in het verbanningsoord Illmenau een einde aan zijn leven.

God bewaarde hem voor onnoemelijk veel leed.

Hij heeft niet geweten, dat zijn oudste en jongste zoon door de Japanners gemarteld en onthoofd waren.

Hij heeft niet een Nederland teruggezien, waar de verwarring der geesten hem een hartelijk welkom zou onthouden hebben.

Een Nederland, dat zelfs vandaag nog niet, maar misschien later zijn grote mannen weer zal eren en wat meer zegt, hun werk tot versterking van de Christelijke beginselen in het volksleven, ook op staatkundig terrein, weer zal voortzetten.

Cn.

Den Haag, 9 sept. '64.

Deze foto werd genomen kort nadat H.M. Koningin Juliana haar gast, Z.M. Koning Olav had verwelkomd.

FOTO BOVEN: Z.M. Koning Olav bezocht onder meer de persglasfabriek van Philips in Eindhoven.

FOTO BENEDEN: Koning Olav woonde een korte dienst bij in de "Kong Olav's Kapell" in Rozenburg.

De Echte Eau de Cologne

Vraag naar deze fles met
HET BLAUWE ETIKET

BOLDOOT
ANNO 1789

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:
FRED. R. VANDERVELDE,
P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

Onverwacht bezoek!

En ze worden verwelkomd met thee en een speculaasje. Want moeder zorgt er wel voor, dat die in huis zijn. VOORTMAN'S maakt van die gezellige koekjes! Iedereen is er dol op. Je ziet en proeft dat die met zorg gebakken worden. Zet U ze óók eens op Uw boodschappenlijstje.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Bewaar Uw speculaasjes in een goed afgesloten trommeltje; ze blijven dan langer goed.

Boek nu voor Uw St. Nicolaas en Kerstrels naar

HOLLAND

per boot of vliegtuig.

Speciale groepsreizen per boot met

25% Korting

Volledige inlichtingen zonder enige verplichting bij

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St.,
Burlington, Ont.
Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813
(24 uur)

FOR ALL YOUR BOOKS:

BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE

468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

Staatsleningen voor Studenten

Beschikbaar gesteld door de Federale Regering

De Federale Minister van Financiën, Hon. Walter Gordon, heeft onlangs in het House of Commons het nieuwe plan geintroduceerd, waarbij studenten leningen kunnen sluiten op speciale voorwaarden.

Deze regeling, bekend als de Canada Student Loan Plan, is in alle provincies van kracht met uitzondering van de provincie Quebec, waar men zelf een regeling heeft getroffen voor studenten leningen en beurzen.

De regeling staat open voor alle studenten die zijn ingeschreven voor het akademische jaar 1964-1965. Gegadigden moeten daarbij het volgende in acht nemen;

1. *In de provincie Ontario* moeten de studenten zich verzekeren van zogenaamde "Certificates of Eligibility" van hun Universiteit, Teacher's College, Technisch Instituut, Institute of Trade, Ontario Vocational Centre of ander erkende instituties zoals Canada Memorial Chiropractic College, College of Optometry, of de Ontario Forest Ranger School. Zodra zij dit certificaat in hun bezit hebben, moeten zij hun aanvraag bij het Department of University Affairs, Suite 600, 344 Bloor Street West, Toronto, Ontario, indienen.

2. *In andere provincies.* De bovengenoemde certificaten zullen worden afgegeven aan die studenten die voldoen aan de provinciale akademische eisen en van wie blijkt dat zij financiële steun nodig hebben. De volgende autoriteiten zullen hierover oordelen:

PROVINCIE	AUTORITEIT	ADRES
Newfoundland	Canada Student Loans Authority	Department of Education, Confederation Building, St. John's, Newfoundland.
Prince Edward Island	Minister of Education	Department of Education, Charlottetown, Prince Edward Island.
Nova Scotia	Canada Student Loans Committee	Department of Education, Halifax, Nova Scotia.
New Brunswick	Deputy Minister of Youth and Welfare	Department of Youth and Welfare, Fredericton, New Brunswick.
Manitoba	Department of Education	Room 158, Legislative Buildings, Winnipeg, Manitoba.
Saskatchewan	Department of Education	Legislative Buildings, Regina, Saskatchewan.
Alberta	Students Assistance Board	Department of Education, Victoria, British Columbia,
British Columbia	The British Columbia Student Aid Loan Committee	% Department of Education, Victoria, British Columbia.
Yukon Territory	The Student Financial Assistance Awards Committee	% Superintendent of Schools, P.O. Box 2703, Yukon Territory.
Northwest Territories	Superintendent of Education for the Northwest Territories	% Education Division, Department of Northern Affairs and National Resources, 150 Kent Street, Ottawa, Ontario.

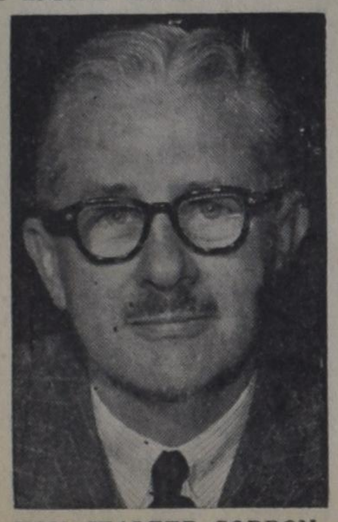

HON. WALTER GORDON
Minister van Financiën

3. Deze provinciale autoriteiten zowel als de banken en de plaatselijke leden van het Parlement hebben een brochure voor verspreiding beschikbaar, waarin de studenten alle inlichtingen kunnen vinden, zoals bv. hoeveel zij kunnen lenen, hoeveel tijd zij hebben om terug te betalen, wat de kosten waarschijnlijk zullen zijn, enz.

4. Na goedkeuring van een aanvraag door de Provinciale autoriteiten, kan een studentenlening worden gemaakt met iedere "chartered bank". Naar wij vernemen kan men tot duizend dollar per jaar lenen, met een maximum van $5,000 gedurende de studie tijd van de student. De rente op deze lening wordt betaald dor de Federale Regering van Canada gedurende de tijd dat de student ononderbroken zijn volle tijd aan de studie besteed en gedurende zes maanden daarna. Gedurende deze zelfde periode is de student niet verplicht enige terugbetaling te doen; evenmin zal hem enige kosten in rekening worden gebracht. Al deze leningen zijn gedekt door levensverzekering, hetgeen betekent dat in geval degene die het geld leent komt te overlijden, de Regering van Canada de verantwoordelijkheid voor de terugbetaling op zich neemt.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

TROWEL ACTION '64

TORONTO — "The building of a Christian Highschool is a great challenge, and I thank the Highschool Board for entrusting to me the task of organizing the Building Fund Campaign for the Toronto District Christian Highschool. I shall do my utmost to justify their confidence in me".

With these words Mr. Wm. Dykstra accepted the job of campaign chairman of TROWEL ACTION '64.

The appointment of Mr. Dykstra was made by Mr. F. J. Reinders at a regular meeting of the Board on September 2nd.

Mr. Dykstra has been an active supporter of the Toronto District Christian Highschool Association, which operates the Christian Highschool in the basement of the Second Christian Reformed Church in Rexdale, Ontario. He is an instructor at DeVry Technical Institute and formerly lived in Bowmanville.

The new chairman will coordinate all activities relating to the campaign which has a $100.000.- goal. TROWEL ACTION '64 will be in the form of a three day 'blitz' to be held during the latter part of October.

In accepting the appointment Mr. Dykstra further stated, "It will be a difficult task, but at the same time a rewarding one. The organization of a campaign of this size requires many dedicated workers, we know, however, that we may count on God's guidance and blessing also in this effort. We want to provide a God-centered education for our children and we need the best possible facilities in order to do this".

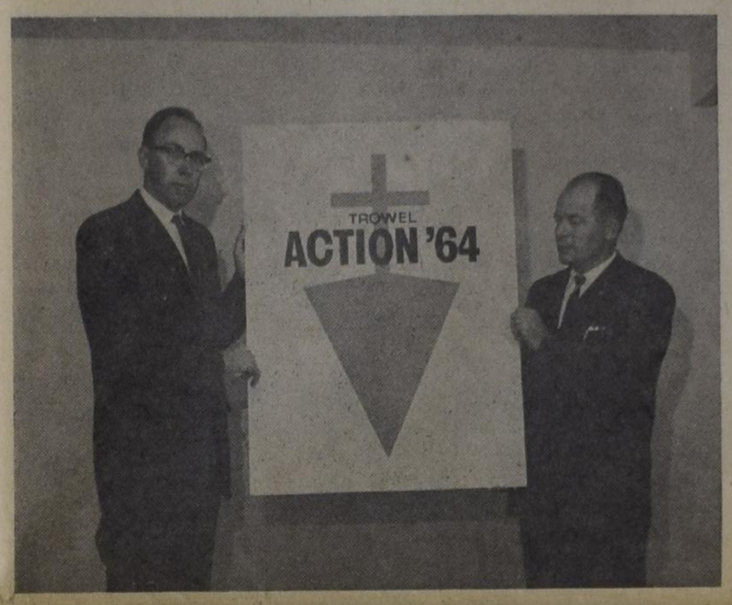

Onze hartelijke gelukwensen

Op 8 augustus j.l. verbond Rev. Al. J. Vanden Pol in de Bethel Christian Reformed Church te Dunnville, Ont., het huwelijk tussen Dorothy Vanmarrum, dochter van Mr. and Mrs. P. Vanmarrum te Caistor Centre, Ont., en Marc Stroobosscher, zoon van Mr. en Mrs. A. Stroobosscher te Jarvis, Ont.

Op 28 augustus j.l. werd in de Immanuel Christian Reformed Church te Listowel, Ont., het huwelijk voltrokken tussen Peter C. Hogeterp, zoon van Mr. en Mrs. C. M. Hogeterp van Parkhill, Ont., en Mary Ann Herrewijnen, dochter van Mr. and Mrs. J. Herrewijnen van Simcoe, Ont. Rev. S. Terpstra verrichtte de ceremonie.

(Foto Rose-Le Studio Ltd.)

G. Broos REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(53)

"Je moet bidden, Moeder," herhaalt hij.

"Goed, ik zal bidden."

Maar het is geen bidden wat ze doet. Het is dwingen. Ze probeert God naar een andere weg te dwingen, dan die Hij wil gaan. "Laat hem rustig slapen, Heer, dan zal ik een ei voor hem klaarmaken."

Schijn en werkelijkheid... Wat ziet hij? En hoort hij haar?

Even ligt hij stil te glimlachen. "Ik zal springen," fluistert hij. Hij schijnt rustiger te worden, zijn handen zoeken elkaar in een bekend gebaar: Heer, vergeef.

Het vertedert Mie. God past toch beter op dan ze gedacht had. Hij geeft rust op haar gebed. Ze legt er nog een schepje bovenop en dwingt: "Heer, doe een wonder, doe het...!"

Scherp let ze op de zenuwtrekkingen in zijn gezicht, alsof ze een kwartje in een automaat had gegooid en er nu een gehaktbal uit verwacht. Ze heeft een gebed naar de hemel gestuurd en nu verwacht ze minstens een wonder terug. God is een Hoorder der gebeden...

Zijn gezicht betrekt echter toch. Hij heft luisterend zijn hand en zegt: "Wacht!"

Hij tracht door het nevelgordijn van de rook te turen. Er stonden destijds immers twee vrouwen. Nog éénmaal wil hij het beeld van die tweede zien. Dat is immers het goed recht van een ter dood veroordeelde...?

"Nee, laat me los, ik zal zelf wel springen."

Maar de hand in zijn kraag houdt vast. Hij wordt naar de waterkant geduwd. "Je wilde zelf naar de hel," zegt Jezus, "maar Ik ben genadig en daarom mag je door het water, dat is niet zo heet. Nou geen praatjes meer en springen."

Maar Jochem zet zich schrap. Hij drukt zijn voet tegen de rand van het bed en laat zich niet wegduwen. Eerst moet die laatste wens vervuld zijn.

"Moeder, ben je daar?"

"Ja, hier ben ik," zegt Mie.

"Ik zie alleen Moeder maar," legt hij uit.

Hij hoort haar zeker niet; hij is alleen met zijn droombeeld bezig. Iemand heeft hem verteld dat Moeder er was, maar waar is Mie dan?

"Waar is die ander?" vraagt hij angstig. Zijn ogen staan nu wijd open, al ziet hij niets. Toch zoeken ze de kamer rond, rusten dan op Mie en zijn stem herhaalt: "Waar is die ander, Moeder? Zij zou toch ook bidden, als ik moest springen."

"Stil maar," sust ze en ze luistert of ze soms de motor van de dokter al hoort. Maar nee, dat kan nu nog niet.

"Is Mie er niet, Moeder?" dringt hij sterker aan. Hij wordt nu zo angstig dicht naar de waterkant gedrukt, straks zal hij nog vallen, in plaats van springen en dan heeft hij Mie niet meer gezien. Hoe zal hij zich tegen kunnen houden, als Jezus zo duwt?

"Laat los," schreeuwt hij opeens wanhopig. "Laat me los, ik wil eerst Mie nog zien."

Ze is bang voor zijn geschreeuw. Ze is ook bang voor die wilde ogen, die naar haar kijken en haar tot antwoorden dwingen. Ze dekt die ogen af met haar hand; ze kan de angst daarin niet verdragen.

"Mie komt," fluistert ze wanhopig. "Hier is ze, Jochem. Je Moeder is er niet meer, ze is gestorven."

Het schijnt tot hem door te dringen. Hij wordt weer rustig en hij laat haar hand liggen. "Ik dacht dat het Moeder was," lispelt hij onduidelijk.

Dan is hij weer in stilte met Jezus bezig. Hij worstelt zich onder de greep in zijn kraag uit, want hij is vrij man, hij gaat vrijwillig de dood in. In zijn kraag pakken wilde de politie hem, maar hij springt in het water, laten ze zich niks verbeelden. Hij ziet Mie nu duidelijk staan op het achterschip en ze bidt voor hem, net zoals ze schreef.

Waarom springt hij nu niet? Laat me los, want ik moet springen. Ik ben dat gemartel zat, laat los!

Maar de hand in zijn kraag laat niet los; hij wil weg, maar hij kán niet. Vertwijfeld worstelt hij.

"Laat me los," roept hij. "Ik zal immers springen."

Hij snapt er niks meer van. Wat moet hij op een schip, dat naar de hel vaart?

"Eerst betalen," zegt Jezus.

Wat is dat nou? Betalen? Dat is immers al lang geregeld?

"Mie zal betalen!" roept hij.

Er komt geen antwoord, maar de hand laat niet los. Hij kan niet springen.

"Ze heeft het beloofd: Mie zal betalen!" roept Jochem nijdig. Het komt hem zo ongerijmd voor, dat Jezus dubbel van hem eist. Als Mie het immers belooft is de zaak toch voor elkaar...?

Naar het beeld van Mie, die op het achterschip voor hem staat te bidden, terwijl de rossige rook, in flarden om haar heen wolkt, roept hij: "Jij zal toch betalen, Mie?"

Ze houdt even op met bidden en zegt: "Natuurlijk, het geld ligt al klaar op de schoorsteenmantel."

Triomfantelijk wil Jochem omkijken, maar hij kan niet keren of wenden, zó stevig houdt Jezus hem in zijn kraag.

"Laat me los," roept hij dan weer. "Alles is voor elkaar en ik wil springen. Ik moet toch springen, Mie?"

"Spring maar, Jochem," snikt Mie. Ze weet niet welke angstvisioenen hij heeft, denkt alleen, dat dit zijn doodsworsteling is en dat de angst voor het niet terugbetaalde geld hem het sterven bemoeilijkt. In vijf minuten is ze van dwingend kind tot gewillig kind geworden. God geeft en neemt, geloofd zij God. Zelfs de fietstocht naar Teeuw Versluis wil ze nu wel als schuld erkennen, als opstand tegen God. Wat is je eigen begeerte, wanneer de majesteit van de dood komt?

"Spring maar, Jochem," zegt ze en ze is zich bewust, dat ze hem daarmee afstaat aan Gods genade. Dat troost haar en ze let scherp op, of ze nog iets voor hem kan doen of hem iets kan zeggen.

"Zie je wel, ik moet springen," herhaalt Jochem. "Veilig in Jezus' armen."

Het is stil op zijn dodenschip. Niemand bevestigt, dat hij in Jezus' armen moet spirngen. Het is ook eigenlijk wel wat brutaal, bedenkt hij, want Jezus duwt hem zelf naar de hel. Het is trouwens meer dan gek, dat je in de armen kan springen van iemand, die je in je kraag heeft en je naar beneden wil gooien. Met die dwaze gedachte is hij even bezig.

Geloven, dat is springen in het duister: Veilig in Jezus' armen... Niet, Moeder?

Het blijft stil.

Ik ben bang, Moeder, geloven, dat is toch springen, niet Moeder?

Stilte.

Springen is toch geloven en geloven is toch springen en... Veilig in Jezus' armen is toch geloven en springen, Moeder?

Hij weet het niet meer. Is het dan allemaal verzinsel? Wat willen ze met hem? Mag hij niet dood? Moet dit gemartel eeuwig duren? Of is het de hel, dat je niet meer springen mag, hoe graag je ook zou willen. De Here Jezus pakt je voor eens en voor goed in je kraag en Hij doet alleen maar alsof Hij je dood laat gaan, maar je hebt geen schijn van kans: je vaart op je helleschip de eeuwigheid in en je kan nooit van je schuld af. Wat helpt het, of de mensen voor je staan te bidden? Ze varen alleen maar mee in de hel omdat ze weten dat jij er heengegaan bent.

Dan fluistert de stem van Jezus — hé, hij wist nooit, dat Jezus zo'n hese fluisterstem had — hem in zijn oor: "Wou jij je schip naar de hel jagen en zelf in Jezus' armen springen, sufferd? Dat kan nooit, snap je dat niet? Je kan niet in de armen springen van iemand, die je in je kraag heeft."

De hand in zijn kraag draait een halve slag, zodat hij bijna gewurgd wordt. Hij hijgt zwaar naar adem en zijn verzet is bijna gebroken. Straks zal hij nog stikken en dan ontsnapt hij Jezus toch.

Hij kijkt nog eens naar het achterschip en ontdekt dan zijn vergissing. Hij heeft met zijn Moeder gepraat, maar Mie staat daar.

"Springen dat is toch geloven, Mie? Veilig in Jezus' armen."

Hij schreeuwt zijn angst door het stille huis. Mie kermt onder die doodsschreeuw, maar dan troost ze: "Ja, natuurlijk. Spring maar in Jezus' armen, Jochem."

Waan en werkelijkheid warrelen door elkaar. Met open ogen ligt hij te ijlen en hij ziet niemand; met gesloten ogen hoort hij de droombeelden spreken. Zo is dat zeker op een helleschip. Maar nu heeft hij het duidelijk gehoord: "Spring maar in Jezus' armen," heeft Mie gezegd.

Drijft Vader daar nou in het water? Een geknakt hoofd, waarop hij neerkijkt. Het haar hangt los langs de slapen. De armen zijn stijf gestrekt. Vader? Is dat Vader? Maar Vader keek toch naar boven, toen ze hem opvisten? En hij had zulk lang haar niet en niet zulke blote, magere armen, die als staken zijwaarts gestrekt waren. Hij zou boven op dat beeld willen springen, om het weg te woelen in het duistere water, waaruit het opkwam.

"Ik kan niet loskomen," kreunt hij. "Wie houdt me vast, Mie?"

Zelf kan hij niet achter zich kijken maar Mie moet van het achterschip zien wie hem zo lelijk te pakken neemt en maar niet los wil laten. Ze streelt zijn haar. Straks komt de dokter en ze zal weer bij een dode zitten. Jezus eist hem op en ze moet hem loslaten, of ze wil of niet.

Het leven houdt hem zeker nog met een paar vezeltjes vast. Of zijn het zijn zonden, die hem niet loslaten?

Ze antwoordt, zoekend naar zekerheid: "De duivel heeft je vast, Jochem. Ik zal bidden of hij je loslaat."

Nu is alles verklaard. Hij mag dus wel van zijn helleschip af en de dood in.

Hij hoeft hier niet eeuwig rond te varen met zijn schuld. Hij buigt zich diep over het water heen en nu ziet hij toch, ja, het gebogen hoofd kijkt naar hem op en hij herkent dat smalle gezicht. De golven van de rivier slaan over het gezicht heen, vloeien dan af naar de oever. Mie heeft gelijk: de duivel heeft hem in zijn kraag en daar beneden, in het donker van het woelende en wielende water hangt Jezus aan het kruis, met zijn armen wijd uitgebreid. Laat me los, want ik wil springen... Veilig in Jezus' armen. Jezus kijkt omhoog, waar hij blijft. Zie je wel, hij kan springen, Jezus heeft hem niet meer in zijn kraag, het is de duivel!

Woest woelt hij in zijn bed. Hij trapt opnieuw alle dekens weg. Mie springt overeind en pakt hem bij beide schouders. Zo drukt ze hem even tegen het bed, maar dan begint hij waanzinnig met zijn armen te wieken en hij tiert: "Laat me los, duivel! Laat los, je hebt niks te zeggen! Ik mag wél komen."

Mie laat hem haastig los, bang dat zij zijn doodsstrijd nog zwaarder maakt. Dat verlicht hem onuitsprekelijk. Hij kan nu achterom kijken in de grijnslachende tronie van de satan en dan is hij ook los. Hij lacht voluit want de duivel heeft het spel verloren. Hij is nu vrij om zijn schip te verlaten. Hij kijkt nog éénmaal rond. Kijk, daar staat Mie. "Je moet bidden Mie, want ik spring... Veilig in Jezus' armen."

Zijn voeten laten het schip los. Jezus, beneden hem in het water, glichlacht. Zijn beide armen laten de kruispaal los en Jochem kan er zo maar invallen. Geloven is toch springen, Mie? Ja, geloven is springen, Jochem: Veilig in Jezus' armen springen, dat komt best uit, dat zie je.

Alle angst wijkt uit zijn gezicht. Zijn adem gaat als van een kind, zó zacht, zó geluidloos. De glimlach om zijn mond lijkt er in gesnéden. Hij slaapt als een roos.

Het is alles net als toen. Zo onverwachts ging Vader ook dood. Mie staat een minuut lang naar dat veranderde gezicht te kijken; dan trekt ze de dekens weer goed en ze vouwt zijn handen. Hij laat haar stil begaan want zijn slaap is diep, zó uitgeput is hij... De angst is weg uit zijn wezen.

(Wordt vervolgd.)

Hoe U uw spaarcenten voor U aan het werk kunt zetten

DOOR FREDERICK J. TERRENCE

(Can. Scene) — Als u reeds enige tijd in Canada bent en dus een betrekking bezit met een vast inkomen, dan heeft de vraag op welke manier u uw geld het best zou kunnen sparen, ongetwijfeld reeds verscheidene malen uw aandacht gevraagd. Hebt u wat geld over dat u zou willen investeren, dan zijn er gelegenheden te over waar u dat zou kunnen doen. De een belooft al meer winst dan de andere en u zult ongetwijfeld in de verleiding komen, het te proberen, maar wees vooral de eerste jaren op uw hoede en neem geen overhaaste besluiten.

Het investeren van geld is in Canada niet alleen weggelegd voor de rijken. Iedereen, afgezien van wat hij verdient, kan nu en dan wat geld investeren en zodoende langzaam maar zeker een klein kapitaaltje opbouwen — misschien slechts van enkele honderden dollars, dat hem een klein beetje extra inkomen geeft. Een ding dient u tijdens de eerste maanden van uw verblijf in Canada niet te vergeten, dat u het beetje geld dat u kans ziet op zij te leggen, absoluut zonder enig risico voor u aan het werk kunt zetten door een belegging te kiezen, die door Canada zelf wordt gegarandeerd. Ook zijn er die worden gegarandeerd door ondernemingen die zo in de financiele structuur van Canada zijn ingeweven, dat ze in wezen even veilig zijn als het land zelf.

Geldbelegging is geen diepzinnige of gecompliceerde zaak; als u bijv. $100,- bezit, die u niet direct nodig hebt, laten we dan eens kijken wat u daarmee in een jaar kunt doen. Bewaart u het in een koektrommeltje ergens in een verborgen hoekje in uw huis, dan hebt u aan het einde van 12 maanden nog steeds $100.-. Brengt u het naar uw spaarrekening op de bank, dan verdient het $3.50 aan rente voor u en hebt u aan het einde van dezelfde periode dus $103,50. In z.g. "trustcompanies" en andere plaatsen kan deze rente misschien nog enigszins hogen liggen, dan in een gewone spaarrekening.

Koopt u een Canadian Government Savings Bond dan kan deze aan het einde van het jaar $104 of $105 waard zijn. Koopt u wat men noemt een Guaranteed Investment Certificate van een Trust Company, hetgeen meestal betekent, dat u uw geld voor ten minste 3 jaar vastlegt, dan hebt u aan het einde van het jaar $105,50 daar u daar meestal 5½% rente ontvangt. Wel moet ik hierbij vermelden dat voor een dergelijke belegging gewoonlijk een minimum van $500 is vereist.

Natuurlijk kunt u altijd aandelen kopen van welke onderneming dan ook. Maar niemand weet, wat daarmee gaat gebeuren. U ontvangt waarschijnlijk wat dividend, maar de waarde van uw aandelen is ten alle tijde aan verandering onderhevig. Uw $100 kunnen teruglopen tot $75 of in waarde verdubbelen.

Natuurlijk kunnen we u niet tot in finesses aanraden, wat u met uw geld moet doen. Het lijkt echter het meest voor de hand liggend dat u gedurende het eerste jaar van uw verblijf in Canada u beperkt tot een belegging van uw geld op zodanige wijze, dat u geen gevaar loopt, het te verliezen of het in waarde te zien dalen. Ik praat nu niet over particulieren die grote bedragen willen investeren; ik bedoel nu de gewone man, die door zuinigheid en ondernemingsgeest kans gezien heeft honderd, drie honderd, misschien duizend dollar als een appeltje voor de dorst over te sparen.

Veronderstel dat u een *Canadian Government Bond* koopt met een rentetarief van 5½%. U zult daar waarschijnlijk meer dan $100 voor moeten betalen omdat het een eerste klas investering betekent en ten alle tijde zonder twijfel veilig staat. Misschien vraagt men u $104. Heel wat mensen willen ze graag hebben en zijn bereid dit ervoor te betalen. Betaalt u $104 voor een dergelijke obligatie van $100 met een rentetarief van 5½%, dan is de werkelijke rente die u ontvangt dus ongeveer 5%. Dergelijke regeringsobligaties gaan in waarde op en neer, naarmate de "waarde" van het geld verandert. Canada stelt echter een obligatie beschikbaar die niet verandert in waarde, n.l. de *Canada Savings Bond*. Deze is bij veel mensen zeer populair. Een $100 Canada Savings Bond is $100 waard op de dag dat u hem koopt en verandert nooit. Deze obligaties geven 4 tot meer dan 5% rente per jaar en zijn net zo goed als dollarbiljetten. U kunt ze ten alle tijde inwisselen tegen de volle $100 die u er voor hebt betaald.

Spaargelden, ongeacht of hoe weinig, zijn van vitaal belang in het leven van iedere Canadees. In ieder geval tijdens de eerste jaren van uw verblijf in Canada dient u zich ervan te verzekeren, dat u ze investeert op een wijze, waarbij er geen kans op verlies bestaat. Hoewel er mensen zijn, die er de voorkeur aan geven hun geld te riskeren op de effectenmarkt, in nieuwe ondernemingen, in het kopen en verkopen van onroerende goederen en andere dingen — doet de gemiddelde burger, die een zekere mate van veiligheidstelling voor zich en zijn gezin zoekt, er wijs aan zijn spaargeld zo te beleggen, dat hij geen enkel risico loopt te verliezen. Van een ding kunt u zeker zijn, wanneer u een Canada Government Bond koopt, koop u een deel van Canada zelf. U loopt geen risico en **het verdient** goed voor u. Uw nieuwe land is een rijk land met een fantastische schat van natuurlijke rijkdommen. Het is ondenkbaar, dat uw investering in haar obligaties ook maar enige risico zou kunnen lopen, tenzij door de een of andere globale ramp de gehele beschaving van de aardbodem zou worden weggevaagd.

Dus nog eens, zodra u uw eerste $100 hebt, die u met een gerust geweten opzij kunt leggen, behoort u reeds te beginnen met u af te vragen, hoe en waar u dit geld het beste kunt beleggen. Maak een begin, en u zult verbaasd staan hoe dit appeltje voor de dorst langzaam maar zeker uitgroeit. Ik ken een "new Canadian" (een aantal jaren geleden "nieuw") die dit rustige principe heeft gevolgd en thans $30.000 aan Government Bonds bezit. Hij ontvangt daarvan $1.500 per jaar, gemiddeld. Misschien had hij meer winst kunnen maken als hij zijn geld in een meer riskante onderneming had gestoken, maar niemand kan het feit ontkennen, dat zijn inkomen met $125 per maand is omhooggegaan en zo zal het blijven zonder enig risico van onverwachte veranderingen.

Uw spaargeld? Zet het voor u aan het werk, volkomen veilig en tegen een goed loon, in een van die beleggingen van Canada, waarbij u gegarandeerd bent van een veiligheid boven alle twijfel verheven. Maak een begin nu — met die eerste honderd dollar die u in het vooruitzicht hebt!

Rapport uit Ottawa

CANADA WENST GESCHOOLDE IMMIGRANTEN

door Greg Connelley

(Can. Scene) — Minister van Immigratie en Staatsburgerschap Rene Tremblay heeft onomwonden te kennen gegeven, dat Canada niet langer prijs stelt op een grote toevoer van on- of halfgeschoolde arbeidersimmigranten. "Het Canada van 1964 is niet meer hetzelfde Canada als dat van 1913, 1946 of zelfs 1954", waren de woorden van de heer Tremblay in een uiteenzetting van het komende beleid van zijn departement aan het Lagerhuis. Met nadruk stelde hij vast dat de Canadese regering thans geschoold personeel uit Europa wenst." We hebben ons ten doel gesteld op grote schaal goede vaklui hierheen te halen."

Hoewel de heer Tremblay het aantal immigranten voor het komende jaar onmogelijk kon schatten, wees hij erop, dat de capaciteit van Canada voor de opname van goedgeschoolde, goed opgeleide en anderszins bekwame immigranten vrijwel onbegrensd was. Met "geschoolde" immigranten werden door hem bedoeld personen met een behoorlijke schoolopleiding en goede bekwaamheden in hun speciale vak. Op vakterrein zou dat betekenen dat men een diploma van handwerkgezel bezit of ander bewijzen van bekwaamheid. Onder "geschoold" wordt tevens gerekend, personen met ervaring als bedrijfsleiders of eigenaars van commerciele, industrie- en agrarische bedrijven.

Graag gaf de heer Tremblay toe, dat het moeilijk zal zijn dergelijke personen aan te trekken, door de grote competitie met andere immigratielanden en de overvloed van werkgelegenheid in de landen, waar zij vandaan zouden moeten komen. Om daarin te voorzien is Canada van plan meer geld te besteden aan propaganda, vooral in Europa "waar toch het grootste aantal eventuele immigranten woont". Ook deelde de Minister van Staatsburgerschap mee, dat immigratie kantoren en -faciliteiten in het buitenland, al te vaak saai en onaantrekkelijk, verbeterd zullen worden.

Wat gewenste immigranten betreft, deelde de heer Tremblay mede, dat er in Canada een overvloed van uitstekende kansen en vooruitzichten bestaat voor personen met leidinggevende talenten zowel als mensen die de ervaring, de kennis en het geld bezitten om voor zichzelf te beginnen. Maar, terugkomend op ongeschoolde en halfgeschoolde immigranten wees hij op de geweldige ommekeer die de automatisering zowel op agrarisch als op andere terreinen heeft teweeg gebracht. En in Canada zelf bestaat het overgrote deel der werklozen uit mensen zonder voldoende school- en vakopleiding. Hoewel er in vroeger jaren behoefte bestond aan ongeschoolde en halfgeschoolde immigranten, is dat nu niet langer meer het geval.

Wat de huidige immigratiepolitiek betreft, beloofde de minister, dat pogingen in het werk gesteld zouden worden, om de behandeling van de papieren van toekomstige immigranten, die hier een borg hebben, te verhaasten, vooral in gevallen waar het naaste bloedverwanten betreft. Ook werd voorgesteld dat in sommige gebieden mannelijke verloofden van ingezetenen van Canada als immigranten zouden worden toegelaten. Ook in de toekomst zal Canada de refugé's blijven steunen.

De heer Tremblay deelde mee, dat hij in september Europa en andere landen hoopte te bezoeken, om de immigratiebureaux te inspecteren en met betreffende autoriteiten in de verschillende landen een uitbreiding van de immigratie naar Canada te bespreken.

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze *„Christmas in Europe"* groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien *275 lbs. bagage per persoon gratis* mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIEUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4 dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn
De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

Dit opent de deur voor al uw bankzaken

Hebt U wel eens nagedacht over alle dingen die een bank voor U kan doen? Uw plaatselijk bijkantoor is veel meer dan een geschikte plaats om geld te deponeren, een cheque uit te wisselen, of een lening te sluiten — ieder bijkantoor, groot of klein, biedt U alle diensten van een bank. En alleen hier is het voor U mogelijk *al* Uw bankzaken onder een dak af te doen. Het bijkantoor van een bank is in feite een centrum van dienstbetoon en elk lid van het personeel staat klaar om U te helpen, om *al* Uw bankzaken beleefd en vlug te behartigen.

DE "CHARTERED BANKS" DIENEN WAAR U WOONT

Met 5.650 bijkantoren, verspreid over geheel Canada, brengen de (chartered) banken alle bankzaken binnen ieders bereik.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we are very happy to announce the birth of our daughter

FREDERIKA WILHELMINA
(Erie)

A sister for Joanne, John, Fred, Casper and Carolyn.

Cas and Mary Rekman.
Ps. 127.

September 9th, 1964.
1172 Carr Street,
Sarnia, Ont.

With thanks to the Lord, we are happy to announce the birth of our daughter

ANITA

A sister for Marian, Wilma, Jackie and Yvonne.

The proud parents are
Jim and Wilma Speets.

Sept. 9, 1964.
22 Cedar Street,
Aylmer, Ontario.

Grateful to our Covenant God, we are happy to announce the birth of our twins

JANET FRANCES
and
CLARENCE

Mr. and Mrs. Bert Van Soelen.
Carolyn.
Ann.
Bernice.

September 1st, 1964.
R.R. 2,
Dunnville, Ont.

Onderhandse Verkoop
van een druk
SERVICE STATION

met restaurant, kruidenierswinkel en woonhuis. Zeer goede stand aan een der beste straten in Welland. Tegenwoordige eigenaar trekt zich uit zaken terug. Voor inlichtingen telefoneer in Toronto LE 3-9497, 1574 Bloor Street West, Toronto 9, Ont., of rechtstreeks de eigenaar in Welland, telefoon RE 2-5611, 1000 Ontario Road, Welland, Ont.

All kinds of FARMS and BUSINESSES for sale in the Niagara Area - Welland, St. Catharines, Niagara Falls, Wellandport, Wainfleet.

GEO. DUGAN Realtor
18 King, WELLAND, Ontario
732-7517

Due to disappointment, the Canadian Christian School of Jarvis, Ont. urgently needs a

TEACHER

One grade only (intermediate). Here is still an opportunity for a young man or woman to find fulfillment in a rewarding task. Please send applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., or call collect 587-2604.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

CLUBS - SOCIETIES

Wij betalen goed geld voor gebruikte postzegels op papier, eventuele zendingen betaald dag van ontvangst.

Send: Pacific Stamp Co., P.O. Box 1480, Edson, Alta., Canada.

---

10 ACRES

7 kamer huis, garage, goede barn, gelegen aan harde weg in Selkirk, Ont. Vraagprijs: $5,000 contant. **Dit is goedkoop!**

99 ACRES

Goed 8 kamer huis, prima barn, best land geschikt voor aardappelen. Gelegen 17 mijl vanaf Hamilton aan highway. Vraagprijs: $24,000. Downpayment: $8,000.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Tel.: LI 9-3894

KOSTHUIS AANGEBODEN

voor een meisje. Vlak bij Chr. Ref. Church en bus stop. Mrs. Catier, 660 Upper James, Hamilton, Ont. 383-7295.

APPLES! APPLES! APPLES!
ALL VARIETIES

Cooking and eating, by the bushel. Deliveries in Hamilton only.

BEEKENKAMP
305 Springbrook Ave., Ancaster, Ontario.
MI 8-2825

---

250 ACRE FARM TE KOOP

Deze farm is gelegen 4 mijl van Embro. De barn is als nieuw en biedt plaats aan ruim 90 stuks vee. Daarnaast is een andere grote barn voor ongeveer 60 stuks vee.

Het rood stenen huis met twee verdiepingen en vier slaapkamers, is van alle gemakken voorzien. Het land is van het beste wat men in Ontario kan vinden. Vraagprijs $58.000; met 50% down-payment.

Dit is een van de mooiste farms, die wij ooit te koop hebben aangeboden.

Ook hebben wij nog verschillende farms van 20 tot 300 acre, in de omgeving van Woodstock en Ingersoll, sommige ervan dicht bij de christelijke school en kerk.

Voor verdere inlichtingen schrijf of telefoneer

MRS. J. WYBENGA
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Telefoon 423-6406

Vertegenwoordigend
J. A. Willoughby & Sons Ltd., Toronto.

KOM NAAR BRAMPTON

BIJNA GEEN WERKLOOSHEID, GOEDE VERDIENSTEN HET HELE JAAR DOOR.

Neem contact op met **FRANK HARKEMA,** hij helpt U gaarne met huren en kopen van een huis, ook behulpzaam bij het zoeken naar goed werk.

Phone 451-2327
OF SCHRIJF MIJ UW PROBLEMEN

Agent voor HAROLD S. HARE REAL ESTATE LTD.
Broker - 134 Queen St. East - Brampton, Ont. - Phone 451-2390

Dairyfarm met vee, machines en melkcontract

Zeer mooi, ruim farmhuis met 4 slaapk., moderne keuken, eetkamer, huisk., 2 badkamers, bij-keuken en goed basement. Grote barn met silo, melkhuis waarin bulkcooler, machineschuur en andere gebouwen. 123 acres prima land (118 acres bewerkt).

18 prima Holstein koeien, 10 stuks jong vee waarvan enige spoedig moeten kalven. Melkcontract met "city dairy". Goede voorraad hooi, stro en graan.

2 Tractors, baler, manure spreader & loader, power mower, plows, seeddrill, side-rake, cultivator, harrows, truck, milkmachines, enz.

Prijs slechts $39,000.—. Downpayment $7,000.—. Open voor offer. Hypotheek verkrijgbaar à 6%, terug te betalen met $200.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Deze farm moet door omstandigheden binnen 6 weken verkocht zijn. Contact:

K. KRAAY, Realtor
2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel.: 934-1813

☆ **Families with older children**
☆ **Day School Teachers**
☆ **Sunday School Teachers**
☆ **Societies**

With your discussions and study of the Bible you can no longer do without

THE BIBLE, OUR GUIDE

by Miss G. INGWERSEN
781 pages - $ 5.25

Many hundreds of people have already profited by this publication.

Imported for Canadian and U.S. distribution by

WOUDSTRA'S BOOK HOUSE
9330 JASPER AVENUE - EDMONTON, ALBERTA

INGEZONDEN

"RESPECTEER MIJN CHRISTELIJKE PRINCIPES"

De employee van de plaats Weston in Ontario die in het middelpunt van de belangstelling stond vanwege zijn weigering steun te verlenen aan de niet-Christelijke Canadian Union of Public Employees, is nog niet klaar met de aangelegenheid. Sinds wij enkele weken geleden voor 't eerst een en ander over de gebeurtenissen vertelden, is er nog heel wat over Mr. Van Manen's standpunt geschreven. En het duurt nog wel even voor de zaak tot rust komt.

Na de eerder vermelde goedkeuring van de collectieve arbeidsovereenkomst door de gemeenteraad, was dus het wachten op wie de volgende stap zou ondernemen. Zou Mr. Van Manen nu een machtiging voorgelegd worden om te tekenen, en zou de gemeente hem nu ontslaan indien hij de machtiging om geld voor de Union af te houden *weigerde* te ondertekenen?

Men wist het veel diplomatieker te doen.

Eerst diende de Union een klacht (grievance), bij de gemeente in waarin de gemeente Weston werd verzocht. Mr Van Manen te ontslaan indien deze volhardde in zijn weigering geld af te dragen. Nu moest de gemeente de volgende stap doen, en dat gebeurde dan ook. Op 2 september kreeg Mr. Van Manen zijn paycheck in handen, en daar ontbrak twee dollar aan. Simpel, nietwaar?! Houdt kalmpjes die paar dollar van zijn loon af, en geef die aan de Union, en dan es kijken wat Mr. Van Manen gaat doen. Een onvervalste Noord-Amerikaanse uitdrukking hiervoor is: "Passing the buck", laat de ander het maar opknappen. We kunnen ons zo voorstellen dat een iegelijk zich voldaan gevoelde: nu is het jouw beurt weer!

Gelukkig kon direct de volgende stap ondernomen worden. De persoon in kwestie diende nu een "grievance" schriftelijk in, een klacht, zoals dat door de collectieve arbeidsovereenkomst werd voorgeschreven, geadresseerd aan de voorman. Deze klacht nam er nota van dat er twee dollar van de betaling was afgehouden en dat te verstaan was gegeven dat dit was voor "lidmaatschapsgeld" van de Union. Gewezen werd op het feit dat de gemeente geen machtiging had ontvangen deze gelden in te houden, terwijl van lidmaatschap geheel geen sprake was. Dat dus in feite de gemeente geld had afgehouden op een wijze die in strijd was met de zojuist goedgekeurde arbeidsovereenkomst. Ook herhaalde de "grievance" in 't kort de reden voor Mr. Van Manen's positie t.a.v. CUPE, en wees zij weer op de bereidwilligheid aan een of andere liefdadigheid te geven. Tot slot werd de gemeente Weston verzocht restitutie van de gelden te doen plaatsvinden.

Het wachten is nu weer op wat de gemeente gaat doen. Er zijn verschillende mogelijkheden, maar die behoeven hier niet uitgesponnen te worden. Volstaan wij slechts met te schrijven dat de mogelijkheid van verdere actie onzerzijds niet geheel uitgesloten behoeft te worden geacht.

Ten tijde dat de inhouding van Mr. Van Manen's paycheck plaatsvond, werd hem ook nog een zeer uitgebreid interview afgenomen voor CBC-TV. Mr. Larry Zolf, volgens een plaatselijk blad een expert op het gebied van arbeid en politiek, nam het vraaggesprek af in een der CBC studio's in Toronto. Dit interview is nog niet uitgezonden daar het deel zal uitmaken van een programma genaamd "This Hour Has Seven Days", hetwelk nog in voorbereiding is.

Volgens onze informatie zal uitzending plaatsvinden aan het eind van september of de eerste helft van oktober, en wel over het nationale televisienet van de CBC, zodat het door geheel Canada te zien is.

Terloops mag nog worden vermeld, dat ook in dit geval de Union weer hard probeert de naam Van Manen te bekladden. Het is wel typerend dat onafhankelijke journalisten, en ook trouwens de gemeenteraad van Weston zelf, herhaaldelijk wijzen op het feit dat Mr. Van Manen altijd tot ieders volle tevredenheid gewerkt heeft.

Toch ontziet de afdeling van CUPE zich niet om onder andere een ingezonden stukje in een plaatselijk blad met een insinuerende opmerking te beëindigen.

Dan eindigen wij liever met de slotzin van het stukje in de invloedrijke "Kingston Whig-Standard", dat vorige week in C.C. werd herhaald (p. 10), onder "Test Case For Freedom", waarin wij lazen over de "Mostert Case", de C.L.A.C., het maandblad "The Guide". Staan wij niet met schaamrode kaken als dit dagblad verwijst naar al deze actie en het profetisch geluid laat horen: *"IT MAY BE THAT A NEW DAY OF FREEDOM FOR THE INDIVIDUAL WORKER IS ABOUT TO DAWN IN CANADA"*. (Het zou kunnen dat een nieuwe dageraad gaat aanbreken voor de vrijheid van de individuele werker in Canada.)

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

P.S.: Het bedrag tot op heden ontvangen voor de "Mostert Case", ruim $1.700!!

Grand Opening

OF OUR NEW STORE
WEDNESDAY, SEPT. 23 **356 Richmond St., London, Ont.**

Bargains - ½ Price Sale - Free Gifts

● See our new Meat Department. Now slice to your own specification.

DUTCH DELICATESSEN, CIGARS, PASTRY. — — Large Assortment.

Infants' & Children's Wear. Ladybird & Hollandia Underwear. Blankets, Jabo Rugs, Terlenka Skirts & Pants. Hevea Slippers. Children's Shoes. Wonder Bra's. Jovanda & Vasana Nylons. Knitting Yarns, made in Holland. More than 100 colours to choose from.

JILL'S CLOTHING AND IMPORTS

356 RICHMOND STREET, LONDON, ONT.
Between York & King. J. v. d. HEIDE, Prop.

"Philips takes the time to make the best"

PHILIPS RECORDS are the best on the market (ask your Music Store)

A great Variety:

SACRED MUSIC (Children, Male and Mixed Choirs. With or without musical accompaniment. Psalms and Hymns.)
ORGAN MUSIC (F. Asma) - March Music (Various famous bands).
POPULAR MUSIC (Johnny Hoes, Bietenbouwers, Max van Praag, Vrij en Blij, Accordeon duo's, etc. etc. - A great selection.
SEMI CLASSICAL - Music for the Millions.
A great selection of CLASSICAL Music. (World famous orchestras - Concertgebouw, Wiener Philh. Orch., London Philh. Orch., etc. Beethoven, Mahler, Bach, Mozart, Brahms, Chopin, Andriessen, and many more.

ASK YOUR LOCAL DUTCH STORE
(The larger Canadian Record Stores as well.)

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

(SOLE IMPORTER)

10 GOLFDOWN DR. REXDALE (ONT.) PHONE 741-6563

☆ **Philips** ☆ **Fontana** ☆ **Pergula** **(all Philips makes)**

ASK FOR CATALOGUES

Maakt Uw speciaal visgerecht uit dit kookboek

Meer dan 50 illustraties. De "CANADIAN FISH COOKBOOK" bevat een groot aantal uitnemende manieren waarop van de in Canada verkrijgbare vissoorten gebruik kan worden gemaakt.

De recepten zijn een genot, appetijtelijk en goedkoop te maken.

Schrijf nog heden om een exemplaar. Sluit $1.25 in met UW NAAM, Uw volledig adres en verzend per post aan: The Queen's Printer, Ottawa.

DEPARTMENT OF FISHERIES
Ottawa, Canada
Hon. H. J. Robichaud, M. P., Minister Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

---

Het beste en goedkoopste adres voor

BOTERHAM-WORST IN BLIK

is

T. Hopman

5 Emma Street
CHATHAM, ONT.
P.O. Box 612

Orders boven $ 25.— franco.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Bowmanville, Ont., N. B. Knoppers te Montreal, P.Q. en H. Wittenbosch te Kingston, Ont.

Beroepen

te Peers, Alta., H. Hollander te Neerlandia, Alta.

te Renfrew, Ont., J. G. Kunst te Truro, N.S.

te Edmonton III, Alta., F. Guillaume te Toronto (Rehoboth), Ont.

te Rock Valley, Iowa, L. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

Bedankt

voor Brooks, J. Griffioen te Sunnyside, Wash.

voor Hamilton I, Ont., (tweede predikant "with special mandate") L. M. Tamminga te Edmonton, Alta.

Renfrew, Ont., J. G. Kunst te Truro, N.S.

voor Bowmanville, Ont., L. Tamminga te Edmonton, Alta.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Woodstock, Ont., G. C. Bons, legerpredikant in Nederland, voorheen te Barrie, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Hamilton, Ont., P. van Zonneveld te Bennekom, Nederland.

REV. GABE RIENKS

Het adres van Rev. G. Rienks, voorheen predikant van de Chr. Ref. Church of Pembroke, is thans 1976 Victoria Park Ave., Apt. 8, Donn Mills, Ont., telef. 444-2797.

NOOIT TE OUD

Aan de V.U. is als theologisch student ingeschreven de heer D. Tigchelaar, voorheen boekhandelaar te Harlingen. De heer Tigchelaar is 60 jaar oud, heeft reeds enkele jaren aan voorstudie gedaan en hoopt in ongeveer drie jaar klaar te zijn voor de "houten broek".

In de geschiedenis der Geref. Kerken wordt hij echter overtroffen door Ds. J. M. Kloppenburg, die predikant werd in 1840 te Stadskanaal, toen hij 80 jaar oud was.

PROF. DR. A. J. BANDSTRA:

OVER DE WET

door Paul Tameling

Wanneer de apostel Paulus vandaag in één van onze kerken zou staan, zo hij waarschijnlijk niet erg in trek zijn en niet veel beroepen ontvangen, ondanks zijn "sound doctrine" en "missionary zeal". Zijn preken zouden velen te zwaar op de maag liggen, want diep graaft de apostel Paulus wel. Het zijn niet oppervlakkige "topical" preken. Dat blijkt ook weer duidelijk uit het proefschrift van dr. Andrew J. Bandstra, professor in het N.T. aan het Calvin Seminary, waarin hij handelt over "The law and the elements of the world, an exegetical study in aspects of Paul's teaching", waarop de genoemde professor op 19 juni j.l. aan de Vrije Universiteit by professor R. Schippers cum laude is gepromoveerd.

Vooral wanneer wij lezen wat de apostel over de wet schrijft begint het ons soms te duizelen. Zodat dr. P. A. van Stempvoort in zijn verklaring van de Brief aan de Galaten schrijft:

> Voor de weldenkende mens liggen in deze ene zin (Waartoe dient dan de wet? Om de overtreding te doen blijken is zij er bijgevoegd, Gal. 3:19) twee bijna onoverkomelijke struikelblokken. In de eerste plaats: de wet wordt er "bijgevoegd". In Rom. 5:20 maakt de apostel het nog bonter door te spreken over de wet, die "zijdelings binnen gekomen is". Er ligt bijna iets denigrerends in deze woorden. In de tweede plaats: een wet van God (en zij komt van God), die de zonde vermeerdert (Rom. 5:20), die "ten behoeve van" overtredingen (van de wet: Rom. 2:23) is toegevoegd aan Gods plan met de wereld. Gaan wij hier niet op de rand van een Godslastering?

Daarom is het van belang dat professor Bandstra een proefschrift heeft gewijd aan de wet. Hij gaat uit van Gal. 4:3 "So we also, when we were children, were held in bondage under the elements of the world", waarvan de woorden 'elements of the world' al heel wat pennen in beweging hebben gebracht. In verband met deze uitdrukking neemt de schrijver ook Col. 2:8 en 20 onder de loupe en komt tot de conclusie: "The phrase 'elements of the world', in Gal. 4:3, (9), and Col. 2:8, 20, refers specifically to the law and the flesh as the two interactive, fundamental forces operative in human existence before and outside of Christ" (stelling 1).

Paulus mag diep graven, maar hij is tegelijkertijd existentieel, om dit modewoord eens te gebruiken, door de wet te bezien als een fundamentele macht. En hij plaatst tegenover deze macht de glorierijke boodschap van de gebeurtenis welke plaats vond in de 'volheid des tijds' (Gal. 4:4).

Nadat prof. Bandstra breedvoerig over bovengenoemde teksten heeft geschreven, bespreekt hij in hoofdstuk drie en vier de betekenis van de wet, onder het opschrift: the law's limited validity and its continuity and the law's limited validity and its ambivalence.

In deze hoofdstukken komen o.m. ter sprake de functie van de wet vóór en na Christus en het verschil en het gelijkblijvende van de wet in het O.T. en N.T. De dissertatie eindigt met een zeer overzichtelijke 'summary' en 'conclusions'. Het is een gedegen stuk werk, waarin het niet gaat om hersenslijperij, maar om de boodschap (het kerugma) van God te vertolken.

Prof. Herman N. Ridderbos heeft in het *Gereformeerd Weekblad* n.a.v. dr. Bandstra's proefschift onder meer het volgende geschreven:

> Het is natuurlijk niet mogelijk, dat iedereen alles leest, maar een predikant, die verlegen is wat hij zal preken of die (ev. ook zijn gemeente!) het gevoel heeft dat hij "uitgepreekt" is, zou eens zo'n boek moeten bestuderen. Ik meen niet dat men geleerder zou gaan preken — dat zou geen winst zijn — maar wel zakelijker, bijbelser, dieper "uit het vat".

Tenslotte noemen we nog enkele stellingen (propositions) uit het 21-tal dat prof. Bandstra aan zijn proefschrift heeft toegevoegd. Eerst enkele op theologisch gebied.

3. The expression of the "I" in Rom. 7:14-25 represent expressions of Paul and his fellow, particularly Jewish, Christians at the point of their being overwhelmed by God's grace in Jesus Christ.
7. Zach. 3:9 is valid evidence for maintaining that the material contained in Ex. 28, which is frequently ascribed to the Priestly writings, was widely known and accepted as authoritative by Jews living in Jerusalem ca. 520 B.C. and this prophetic word suggests that the material of Ex. 28 had already been written by that time.
8. There are good exegetical reasons for, and no sufficient theological reasons against, understanding both occurrences of the word 'all' in 1 Cor. 15:22 to apply to all mankind.
11. Calvin's delineation of the relationship between justification and sanctification is much better than the one given by L. Berkhof.
12. The New Testament concept of Christian suffering does not receive adequate attention in H. Bavinck's treatment of sanctification.

Tenslotte enkele practische stellingen:

15. For a significant dialogue between the Reformed Church of America and the Christian Reformed Church, the discussion could better concentrate on those factors which separate the two churches at present than on those factors which led to the separation in 1857.
16. The fourth resolution of the Reformed Ecumenical Synod of Grand Rapids, Michigan, 1963, on Christian Organizations ("Since the contrast . . . , there is a growing need for separate organizations of believers", Acts, p. 228) is unwarranted.
17. The most appropriate method of reading the Heidelberg Catechism in the worship is by responsive reading.
20. It is both feasible and desirable that the Christians of Grand Rapids, Michigan, form a Christian Political Action Society in order the better to discharge their Christian responsibility in city politics.

Announcing:

WEEKEND STUDY CONFERENCE

at

UNIONVILLE, ONTARIO

September 25, 26, 27, 1964

for University Students, Highschool Graduates and those who were unable to attend the August Conference. Study and discuss the meaning of Christian living with such competent and dedicated scholars as

Dr. J. Vander Hoeven **Dr. H. E. Runner**
Dr. C. Seerveld **Dr. H. Dooyeweerd**

For further information write the Registrar:
Mr. H. Vandezande,
912 Maitland St.,
London, Ont.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) **Tel. NE 7-5222**

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

TORONTO BOARD OF EDUCATION

AVONDCURSUSSEN VOOR NIEUW-CANADEZEN

BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE - 1141 Bloor Street West (nabij Dufferin Street)
(maandag—woensdag)
(dinsdag—donderdag)

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE - 570 Shaw Street (ten Zuiden van Harbord Street)
(maandag—woensdag)

EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE - 16 Phin Avenue (nabij Chatham Avenue)
(maandag—woensdag)
(dinsdag—donderdag)

HUMBERSIDE COLLEGIATE INSTITUTE - 280 Quebec Avenue (nabij Humberside Avenue)
(maandag—woensdag)

KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL - (Bathurst Street even ten Noorden van College Street)
(maandag—woensdag)

McMURRICH SENIOR PUBLIC SCHOOL - 115 Winona Drive (ten Zuiden van St. Clair Avenue)
(maandag—woensdag)

NORTH TORONTO COLLEGIATE INSTITUTE - 17 Broadway Avenue slechts 1 blok ten Noorden van Eglinton Avenue (ten Oosten van Yonge Street)
(maandag—woensdag)

PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE - 209 Jameson Avenue (ten Zuiden van Queen Street West)
(maandag—woensdag)

INSCHRIJVING

Inschrijving zal in bovengenoemde scholen op 21, 22 en 23 september plaats vinden, om 7 uur n.m. Inschrijfgeld is $5.00. De cursussen zullen op 28 september om 7.30 n.m. aanvangen.

CURSUSSEN

Vereenvoudigd Engels voor beginnelingen; Lager Engels en Burgerschap; Senior Cursus.
Gelegenheidscursussen voor Volwassenen, buitenlanders en geboren Canadezen, die willen leren lezen en schrijven
(op Bloor Collegiate Institute op dinsdag en donderdag avonden)
Speciale cursussen voor Derde Jaars Gegradueerden — maandag en woensdag op Humberside Collegiate Institute, Bloor Collegiate Institute, McMurrich Senior Public School en Eastern High School of Commerce.

CURSUS OMVAT

Fundamenteel Engels, een wetenschappelijk trapsgewijs opklimmende cursus voor Nieuw-Canadezen en spraak, lezen en schrijven in Engels; Dagelijkse Zaken; Inlichtingen omtrent Naturalisatie; Canada en haar volk; Groep Bespreking; aanschouwelijke hulpmiddelen.

INLICHTINGEN KUNNEN BIJ DE AFZONDERLIJKE SCHOLEN DES AVONDS NA 21 SEPTEMBER WORDEN VERKREGEN.

GELIJK EEN VELDHOEN OP DE BERGEN

Ach, Heer, ik ben gelijk een veldhoen op de bergen,
Gejaagd, verdoold, verdrukt.
Mijn vijanden zijn veel, zij haten mij en tergen
En spotten met al wat mijn ziel verrukt.

Mijn liefde is geblust, mijn eer is weggenomen.
Daar is er geen die mij een glimlach biedt.
Ik dwaal, gans onbekend, en vind geen onderkomen.
De dagen zijn mij lang, en vol van verdriet.

Slechts ene troost blijft mij, eer ik ellendig sterf,
Dat Gij — in groter smart — tot God U hebt gewend
En dat Gij zelfs de nood van 't dwalend veldhoen kent.

En moet ik hier, O Heer, dan alles derven —
Toch weet ik, dat — ofschoon ik dool in land
Vol woeste eenzaamheid — mij leidt Uw Midd'laarshand.

C. SPEIJER.

THE FEDERATION OF CALVINISTIC UNIVERSITY CLUBS
and
THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
announce
A SECOND PERFORMANCE OF
THE GREATEST SONG - IN CRITIQUE OF SOLOMON
at the FCUC-ARSS September Unionville Conference, on Saturday, September 26, 8 p.m.; at the Cherry Hill Farm, Unionville.

Please note that this constitutes a change in the original programme for this conference.

DR. H. DOOYEWEERD
Professor of Law in the Free University of Amsterdam
TO SPEAK ON THE TOPIC
"WHAT DOES THE NEW CRITIQUE MEAN?"
in a public meeting at the Unionville Conference on
FRIDAY, SEPTEMBER 25 at 8:00 P.M.
PLAN TO ATTEND!
Please come early to be sure of a seat.

BANK OF MONTREAL

Family Finance Plan

"MY BANK" TO 3 MILLION CANADIANS B of M

Bring all your personal credit needs under one roof

LOW-COST LIFE-INSURED LOANS

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Hi Neighbours!

A few days ago we watched some photographic slides taken in London, England. Among them was one of Hyde Park, in the capital of that country.

This is a beautiful park, but it is known for a very peculiar reason among the British. At one place there are small platforms placed, we might call them "soap-boxes" for they are used by anyone who feels the need for making a speech.

Should you have anything on your mind on which you would like others' opinion you climb upon one of these "soap-boxes" and begin your oratory. There are always interested listeners, ready to argue with you or agree. It is a good place to "blow off steam", but not everyone would choose that particular way of doing it.

At times I suppose all of us feel the need of getting something off our chest, so will you allow me to climb on a figurative "soap-box" and ask you to "lend me your ear"?

Something has been bothering me and as we hear conversations, read articles, listen to sermons, the thought occurs to me that many of our neighbours share my concern.

An article in this fine paper first made me wish to write to you about it. The August 14 edition carried an article on the changes being contemplated in a church in the Netherlands in regard to catechism classes. There is indeed room for improvement. The statement made by Rev. Bavinck that our youth lacks interest in catechism classes and parents do not take this means of education for their young people too seroiusly, is often very true.

Still one receives an impression that the new system, although it has its merits, offers a course which one can take at the end of which graduation automatically follows.

Whatever the results of the new system will be, it will be interesting to investigate the quality of the members who have received catechetical instruction according to the new system.

There is a feeling among many church people that the lack of interest in spiritual things is increasing. In the world at large this attitude has been evident for quite some time. In the U.S.A. much has been said and written about the evil of removing the Bible from the Public Schools. There are voices raised to return it to the classroom but the voice is overwhelmed by the Satan-inspired population who will vote against it.

An announcement from Washington recently makes one realize that this attitude has not improved but rather has become even more pronounced.

The committee of educationists has suggested that religious emphasis in the Christmas observance should be done away with. Christmas should be presented as one of many contributions to the American heritage which has been created by many religions.

The committee supports the U.S. Supreme Court ban on official prayers and Bible reading in the public schools.

School calendars, personnel policies and extra-curricular activities all should be adapted to accommodate a variety of religious backgrounds and practices.

Religion should be introduced as one of the greatest influences in man's history.

Christmas may not be observed as though the school were a church the report said.

One more point needs to be added to the ban mentioned above, the committee suggests.

The public schools may not sponsor a religious service . . . whether it be for a single or multi-denominational group. Neither may public schools support the Christian religions, Christian churches, nor distinctive Christian doctrines. The Inter-varsity and I.S.C.F. groups will soon be forbidden.

This is all across the border and you may say what are you getting excited about, but our border is known for being the only undefended border between countries in the world. Many things which began there have quickly been copied in this country, when we know how subtle Satan works and maneuvers we know he is only biding his time before these bans will be introduced or at least applied of in this country.

Again we may say, well, why get excited, our offspring are safely guarded in Christian, parent-controlled schools where we enjoy all the religious freedom which this wonderful country affords. You are so right, but at the same time we may some day raise our families or our children may be raising their children in a world where the majority of the population has not even been exposed to Christianity. There is so little Christianity seen in politics, economy, art or culture and there will soon be none at all.

When our young people desire to buy a book, they are encouraged by a world who offers them immoral literature. Our best sellers expose crime, sex and loose living. The people who are most honored are evil, immoral or just individuals who yell and are in need of a good haircut.

Movies are also popular among Christian young and older people. And what is God-glorifying about them?

I could go on, you all know it, but the more one reads the more convinced one becomes that the world is just walking to its destruction, it is racing toward it.

There is a play which has been seen by many. It is called: "Stop the World, I want to get off". It's a silly title, but at times a person can become so overcome with fear when one realizes how the world tempts our young people, that one might feel that same desire; stop this racing, crazy sinful world, and let me and my family get off. But God has put us here and we have a job to do for Him. We are in the world and yet we must not be of the world. We must be very strong Christians to be able to help our children and especially our teenagers. That is one reason, why the lack of knowledge of our youth about the Bible and spiritual things, the lack of interest of parents in regard to their young people's attending young people's societies and catechism classes is so serious. We are too easily persuaded to stay home from church. All these signs are distress signals. If ever we should show enthusiasm for our Lord and for everything that He has to offer it is now.

The world is enthusiastic about winning our youth away from God. The world spares no effort or cost to gain a soul.

Let us stand together and give our young people ammunition for the battle against sin and the devil. We send them to Christian schools but may it never be because it is a substitute for home training. If we are to be witnesses, we'd better start witnessing in our home first. Christian schools are wonderful, we need every bit of help to raise our children in the fear of the Lord. Together with Christian teachers we will be able to do a better job. But after Christian school, why do so many stay away from catechism? It should be as natural for them as eating their supper.

In Deut. 31:12 God commands His people, men, women *and* children as well as strangers to hear, and learn and fear the Lord, and observe all the words of God's law. In Deut. 6:7 we find that it was God's plan that the parents should care for instructing the child in spiritual things and God was very severe in His judgment when Israel failed in this task and turned to idolatry.

Communism realizes that to convert the population to its beliefs it must begin with its children and youth. The world spreads its net especially before the youth and the temptations are not always clearly seen. We fall into its snares very gradually. We who are Christians should wake up before it is too late. Let us talk with our young people about spiritual things, let us pray together, let us fight together. We have so much to gain and the time is so short. Our example of staying away from religious meetings will do utmost damage to our young people. We may have to make sacrifices of our leisure time but our children judge us by our actions much more than by our words.

It may be said of some parents if their children had the opportunity to say it: Your actions speak so loudly, I can not hear what you are saying.

Our church has such a wonderful heritage, we are proud of our denomination. I have lately wondered if God is proud of us. Are we so different from the world?

Everyday we are given the honour of living for Jesus.

This poem has a message for each of us:

You are writing a gospel,
a chapter each day.
By all that you do,
and all that you say.
Men read what you write,
whether faithless or true.
Say! What is the Gospel
according to you?

Thank you for listening. I needed it myself.

Your neighbour

AUTOWEG DOOR DE SAHARA

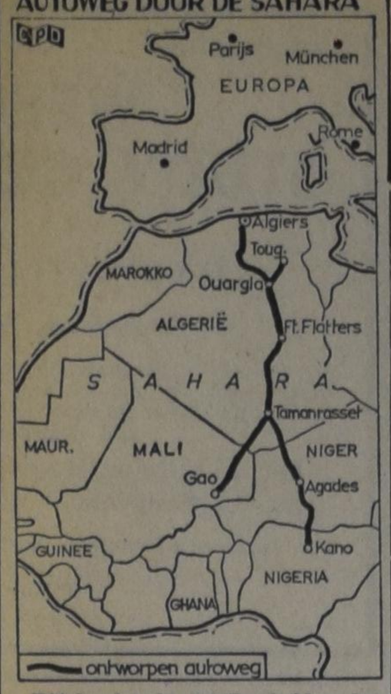

Elf landen in Afrika hebben besloten een grote autoweg dwars door de Sahara te gaan bouwen. Deze autoweg wordt ongeveer 2000 mijl lang en gaat ruim 200 miljoen dollar kosten! Deze kosten zijn zo hoog dat men de financiering van het projekt nog nader moet bestuderen. De Algarijnse minister van openbare werken heeft reeds verklaard dat deze Saharaweg een algemeen Afrikaans belang is en dat derhalve heel Afrika bij zal moeten dragen in deze kosten. De weg kan binnen zes jaar gebouwd worden als de betrokken landen volledig mee zullen werken. In een conferentie onder auspiciën van de Verenigde Naties is men het reeds eens geworden over het tracé dat de autoweg moet volgen. De nieuwe autoweg zal de kosten van het vervoer met meer dan de helft doen dalen omdat de andere wegen in de Sahara geen werkelijke autowegen zijn en de ontworpen weg een werkelijke autoweg zal worden waarop hoge snelheden mogelijk zijn. China heeft reeds laten weten dat het delen van deze autoweg voor de Afrikaanse landen wil gaan bouwen. Deze nieuwe autoweg zal het mogelijk maken de Sahara in 5 dagen te doorkruisen en dat ondanks de hitte.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

OK TRAVEL TOURS
REISBUREAU
Miss J. v. d. Spek
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

FOR
Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS
AND DOORS
REMODELLING AND
ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

Support
YOUR CHURCH
IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

E. M.
JAARSMA
HAARDEN
GAS - KOLEN - OLIE
Prijzen vanaf $ 170.00
Voor verdere inlichtingen
L. Kouwen
258 Weir St. North
HAMILTON, ONTARIO
Tel.: LI 9-5715

Buying or Selling a home?
For prompt, courteous service and the facilities and experience of a well established respected Real Estate Office.
call John Vandervinne
MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD
241-9171
Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE
REXDALE, ONTARIO

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aangebracht door: .....

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aanbrengpremie: .....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam .....

Post-adres .....

.....

.....

OUD ADRES:

.....

.....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Ween er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J WATERINK

Problems in School Discipline

One of the most difficult problems in the area of child education is that of discipline.

It becomes particularly difficult when it concerns special cases of discipline motivated by uncommon transgressions.

And probably the most difficult problem in discipline is there, where the school must punish on account of uncommon transgressions of children.

We should like to write an article concerning this last question. Not about the question of the attitude beween home and school in general, but about the following problem: if a schoolchild, or some schoolchildren are uncommonly mischievous, how must the attitude of the parents be over against these punishments, which will have to be given by the school.

If I wish to write about that, I will start and attempt to clear any misunderstandings out of the way. I am happy to say that in general the problem of school discipline gives us little reason to complain. On the one hand, in the area of school, a practice has grown, which is fully acceptable, on the other hand, our teachers have become such excellent pedagogues, that they are hardly ever wrong.

Besides that, a mistake is easily made, and if the school does make a mistake, we shouldn't immediately fly off the handle.

May I give you three examples about which I received letters?

The first case: A school is situated on a certain street in a not too large city. In front of the school is a fair sized playground. On both sides of school and playground there are narrow streets, and in front of the school there is a much wider street. The street in front of the school I will call A street. The people who live on A street constantly complain about the noise which goes on at and about the school. There are no complaints about mischievousness, however, only about the noise..

The principal of the school, therefore, issues a command: pupils of the school should not be seen before five to nine in the morning and five to two in the afternoon in A street, or the narrow streets which run on both sides.

Nearly opposite the school on A street lives the Jones family. Two daughters of the Jones attend this school. They quite often play around their house before going to school. One of the girls had had a birthday party, and two of her friends stayed overnight. The following morning the four of them are sitting on the fence and swinging on the gate in front of their house before going to school. The school principal walking by sees them, and commands them to come with him, they are told that they will be punished, because they were seen in the street before five to nine.

Let me first discuss this case for a moment. Three mistakes are made. First, the principal forgets that he has a large playground where children, who come a little early, could play. When I told him so, in connection with the conflict that arose, he answered: "Yes, but then a member of the staff must always be present at a quarter to nine and a quarter to two, because you can't leave children without supervision. I don't feel like adding an extra half hour to their regular school hours."

It is needless for me to add, that he lacked insight into the matter. In the second place, the principal made a mistake by forbidding the children to play in a public place. Streets are free thoroughfares, also for children. And thirdly, he made a grave mistake by punishing those four girls, who were playing on their own property. Mr. Jones, the father of the two girls, did not "take it" lying down. The incident caused some excitement in the city, and unfortunately it came to a point, where he took his children from that school and placed them in another.

I observed this case closely, and can vouch that the events as stated are true.

The second case: a christian school plans a school outing. Five days before the much anticipated event, four boys of about eleven years of age hit upon the idea to play hooky. They then jointly commit the act of playing hooky. The principal and teachers decide, that as punishment, they will not be allowed to come along on the school trip.

The schoolboard did not think this punishment was fair, and came to an agreement in accordance with the principal to abolish this punishment if the majority of the teachers also agreed to it. The result of the vote was, 2 for and 3 against. And so the punishment was maintained. This case is different from the first one. The children here actually transgressed, but the question is, did the school react correctly. I will come back to this later.

And now the third case.

In a school a fifth grade teacher has some difficulty maintaining order. The principal wishes to assist the teacher, and, therefore, tells the class, that anyone who misbehaves will be sent home for three days. As a result a serious tension noticeable. This is quite understandable. And although they can't figure it out logically, they realize that there are certain incalculable elements in the behaviour of a teacher, who can't keep order. We would say: "You can't tell what he will do next".

The following incident occurs. There is a pencil on the floor between the aisles. The teacher, who is terribly suspicious, thinks that something is going on in the back of the room, and walks at a fairly fast pace through the aisle. In one way or another, he steps on that pencil, which starts to roll under his foot. He almost loses his balance, and holds on to one of the desks, an uncovered bottle of ink is knocked over, and the girl sitting at the desk and the one in front of her are both splattered with ink.

Anyone will understand that this in a class, where the order leaves much to be desired, creates a terrible commotion. One girl reacts by starting to cry, and the other by getting mad at the teacher.

The teacher supposes that the pencil has been placed ther purposely (a silly supposition in the first place, because no one could possibly know that he would walk there), and grabs a girl by the arm sitting nearest the pencil, and says: "You wanted to make me fall", the girl replies indignantly: "That is not at all true". The teacher says: "Am I then a liar?" The girl again replies: "Well, it isn't true". Throughout this conversation the other girls lament: "Oh, look at my dress, it's full of ink," etc.

The principal of the school walks in to see what all the noise is about, and the result is, that the three girls are sent home, the girl of the pencil, and those of the ink. They are sent home with the message, that they will hear more about it.

I don't believe I need to enlighten my readers anymore. Everyone understands the situation. One of the most serious mistakes the principal made was, that he evidently was mad about the commotion, again caused in this class, and about the position of his teacher at the cost of all pedagogy.

The nature of these cases as the above are very exceptional. And please don't judge our schools, our principals and our teachers on the basis of these incidents. But these cases will serve to make a few general remarks.

As soon as there is an exceptional situation, the school must realize, that in each case there should be regular cooperation between the school and the home. It is dangerous when the school takes the attitude that it can take care of this business all by itself.

There are so many aspects to the problem of school discipline, also of school discipline in cooperation with the home, that I can't deal with it in one article. We will, therefore, continue this discussion at a later date.

Let me say first why I chose these three examples. Mostly because these three problems are the main problems, with which teachers, upholding discipline in school in connection with exceptional cases, are faced.

There is in the first place, the question of the social surroundings in which the school is situated.

Secondly, the problem of collective punishment.

And thirdly, the lack of ability of a teacher to maintain order. Or lack of tact of a principal or teacher to adequately prescribe or maintain a measure of good order.

One must not forget that in an elementary school one deals with children. As soon as complaints come in from neighbouring residents, then these are complaints about children. If the residents complain only about the noise they make, then it is not tactful to relate these to the children as they are. If your home is close to a school, then that fact will have to be accepted as such. It is silly to complain about children making noise on the streets. You can't expect them, not to do it. Now this counts not only in the case of A street, but for all of school education. On the schoolgrounds also, one has a large group of children. How eerie and unnatural a playground with a few hundred children would be, if not one made the least little bit of noise.

Secondly, when one collectively punishes children, who collectively have transgressed, it suggests unfairness. Of the four boys, who couldn't go along on the school outing, three of them had a good time anyway, their families took care of that, but one under special circumstances had no fun at all. His punishment was heavier than that of the others.

By not letting the four boys go along, all relation between transgression and punishment is gone. Apart from that, the parents have something to say in the matter of a schoolouting.

And finally, the school must be very careful with a class whose teacher can't maintain order. But more about that in a next aricle.

THE WORLD AROUND US

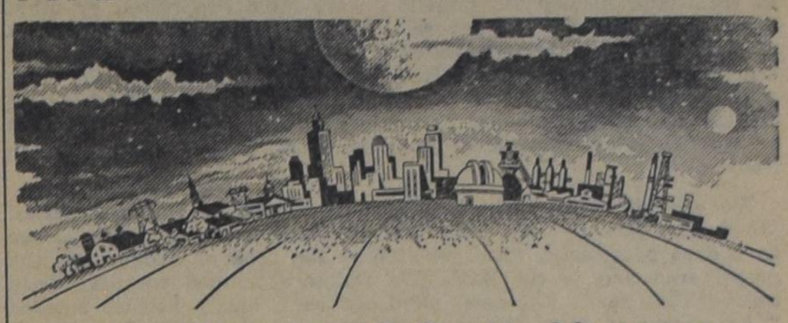

The Disease of South Vietnam

In his book "Dombey & Son" Charles Dickens describes the scene of a woman dying of weakness. The sister of her husband, attending the patient, tries to rally her back to life and health with the words: "You must make an effort, my dear. You owe it to your family", or something to that effect.

If a cartoonist were to illustrate the position of South Vietnam he might well use that picture. By all human standards the country is a dying patient and the hope of the nurse, the United States, to keep her alive, seems senseless.

To get a deeper insight into the case we have to go back at least ten years. You may possibly remember the name Dien Bien Phu, a small village on the border of North Vietnam (then still French Indochina) and Laos, that made headlines in the spring of 1954. It was the bastion in which the French were decisively defeated by the hordes of Chinese communists swooping down from the North to overrun freedom. Perhaps your memory will be further refreshed if we mention the name of the young French nurse, Genevieve de Galard, who became a national hero in this battle by deciding to stay on until the bitter end.

The heroic fall of Dien Bien Phu marked the beginning of the deadly disease that is sapping South Vietnam's life today.

Four years earlier, in 1950, the Chinese communists had tried to overrun Korea in the same fashion, but succeeded only partially, thanks to American intervention. Now they were to apply new tactics, learned in the Korean experience.

Vietnam was, in the subsequent settlement of the dispute, split in two, North Vietnam, capital Hanoi, for the communists, South Vietnam, capital Saigon, for freedom and democracy.

Instead of withdrawing behind the demarcation line, however, the communists stayed behind in South Vietnam, disguised as farmworkers or retreating into the jungle to carry on a regular guerilla war.

They represent the germs that carried and spread the disease.

Instituting a reign of terror, these communists, directed by the Chinese, killed more than 13,000 village leaders, rendering the primitive population defenseless against an insidious campaign of confusion and indoctrination that went virtually unchecked for a full decade.

In 1957 the patient suffered her first crisis in the form of a "popular" uprising against the anti-communist government of Mr. Diem. This is when the nurse, the U.S., really became alarmed and started administering strong medicine in ever increasing doses of military and economic aid. "You must make an effort, my dear."

However, the patient did not respond as hoped and expected, the disease went practically unchecked. Last year another crisis erupted and Diem's government was overthrown by Mr. Minh, who, three months later, had to clear the field for Mr. Khahn, a converted communist, who is still in control at the moment of writing.

Control is really too flattering a word to describe his government.

During the past ten years the communists have gained almost absolute control in 22 of the country's 43 provinces. They collect taxes with a revolver in one hand and an empty rice bag in the other. In the 21 "free" provinces they are very much in evidence as well. Saigon itself is encircled by guerillas and it is not unusual for the one million or so population to hear the noise of heavy fighting on the outskirts of their city.

But, to make matters even worse, Khahn lacks the support of the people he is supposed to lead to victory. Free South Vietnamese are split up in a number of factions that oppose each other at least as fiercely as they dread communists.

There is a large group of Buddhists who fear that their freedom of religion will be dangerously impaired if the (French) Roman Catholics gain too much power. It is, no doubt, a lesson they learned in the colonial past.

On the other hand, the Roman Catholics are convinced that there will be no place for them in South Vietnam if the Buddhists gain control. They may have a point, too, as is illustrated time and again in bloody riots, that have resulted in wanton slaughter and even the burning down of an entire (catholic) village. Intermingling with, overlapping them and crossing the boundaries of these feelings are strong currents of neutralists, who are war-weary and ready to come to terms with their aggressors from the North on the one hand, and the patriots on the other, who feel that a march North to liberate North Vietnam from the communists is the only solution to their country's problems.

Probably their view represents the most realistic diagnosis, but their therapy seems beyond all reason. For one thing it would involve them in an all-out war with communist China and their patient nurse, the U.S., is not prepared to carry things that far yet.

A few weeks ago there were reports of U.S. navy units in the Gulf of Tonkin being attacked by North Vietnamese. President Johnson then made his somewhat dramatic announcement that U.S. bombers were retaliating. For a moment it seemed that things were coming to a head. Mao Tse Tung growled fiercely from his lair, but nothing happened.

Nothing is very likely to happen. Why should the Chinese risk an all-out war while the situation in South Vietnam looks so hopeful for them? They're already in control of nearly half the country and there is no telling what a few more years of their tactics might accomplish.

Is there no hope for South Vietnam, then?

Remember that modern medicine can go a long way in prolonging life in a dying patient. And who shall accurately assess the dormant powers hidden in the human heart?

One thing seems certain. Unless the patient's true spirit rallies South Vietnam will never stand on her own feet. Isn't it remarkable that a religious issue is robbing the country of her real strength?

To earthbound minds this last statement may seem an oversimplification of a terribly complicated affair. But to a christian, isn't it remarkable that South Korea, the country that survived a similar threat, is also, in the words of Billy Graham, the only country where catholics awake to the sound of protestant church bells?

South Vietnam will have to make an effort. Of course, she may also, as a nation, accept the effort that was made on Golgotha . . . and live.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT IN THE CRUCIBLE

No. 1. Introduction

a. Deut. 32:9-12; b. Isa. 50:1, 2a; c. Jer. 31:31-34.

BACKGROUND NOTES

The topic of our new series of outlines deserves some very close consideration. The expression "The Covenant People in the Crucible" is probably not clear to every reader at first glance. It can hardly be applied to Israel's stay in Egypt, "in the oven of suppression", because God made His covenant with them as a nation after they had passed through the Jordan and had arrived at Mount Sinai. In their later history the Israelites were often suppressed by other nations and attacked by several enemies. Ps. 66 says, "We went through fire and through water". The crucible was at least not completely strange to them. However, considering the whole story of Israel we find only one situation which we may call the total and all-embracing crucible, the crucible itself. This is the period of seventy years when they lived as exiles in a strange land, in Babylon.

We are going to study that specific period in our new series. We do not plan to limit ourselves to one book of the Bible as we have done previously, when we studied the book of Judges and the gospel according to St. Mark. We follow a method we have tried before. That series has been published as a handy booklet entitled "The coming of Jesus Christ in the history of the Old Testament". We studied then different stories in which Christ's coming was clearly revealed. We are planning to follow the same method this time. We are going to study several Scripture portions in the books of Kings and Chronicles, in Ezra and the Lamentations, the Prophets and the Psalms, all portions which are related to the future or present or past deportation of God's people to Babylon, the long period in which the Lord Himself made His own crying and sighing to suffer in the crucible, to their purification and to the honour of His holy Name.

In this introduction we want to answer the question why that crucible was necessary. Note the three different Scripture portions mentioned at the heading of this outline. The first one deals with the term "Covenant People", with the God of the Covenant and His relation to His own. The second one with the unfaithfulness of the people in their apostasy and idolatry. The third one with the faithfulness of God who is Jahweh, wrongly spelled Jehovah, the "I am Who I am".

THE OUTLINE

a. **The God of His people.** Deut. 32:9-12.

Read first the whole chapter which is called the Song of Moses. Its theme is the loving care of God for His people. He made them for Himself. He had chosen them. He loves them so much. He wants them to say, "Thou art our God". Let us read these verses word for word. What do you understand by "the Lord's portion"? and by "the lot of His inheritance"? How un-imaginably much do His people mean to Him! Does the beginning of the ten commandments fit in here? How? What does the name Jacob tell you, used here for the whole people? Vs. 10 explains it in a sense, saying "He found him". Think of the history of the patriarchs. Were they better than other people in their time? How is it in our time? Do we find the Lord or does He still find us? Note that expression "kept as the apple of His eye". Make clear that we read here about God's unsearchable love. Covenant people are they with whom the Lord has made a covenant in sovereign and eternal love. Think about the comparison with the eagle. It is a song about God's love: its tenderness and patience and carefulness. Pay much attention to it for the two last sentences of this portion are based upon it. "So the Lord alone did lead him, and there was no strange god with him." Do you hear the jubilant voice in these words? The Lord did it all alone. All we are and do, we are and do only by Him. Did you ask for your baptism or did the Lord tell you in your baptism that he is your God? What else can we do than answering Him and loving Him with our whole heart? Try to tell those who will listen to you how great the love of God is. John 3:16.

b. **God's bitter complaint.** Isa. 50:1 and 2a.

The deep love of God to His people asks for an answer. Because of our sins we can not love God as we should. All would be lost had God not given His Son. Christ answers God's love for us. The covenant of God's love with His people is unshakable and unbreakable in Christ. But oh, how does the Lord complain and weep about the lovelessness of His people. The ashaming question in Isa. 50:1 is written in figurative language. God's love to His people is compared in this case with the love between a husband and his wife. Can you give one or more references in the Bible, where that comparison is given? "Where is the bill of your mother's divorcement, whom I have put away?" Read the words carefully. The children of Israel are addressed as if they had a special mother, but all of the people are meant of course. Such a bill does not exist. Israel had been faithless, but even so God had not annulled the covenant with her. "Where is one of my creditors, to whom I sold you?" The answer is: there is no one. For better understanding you should compare this verse with Exod. 21:7 or 2 Kings 4:1. "Behold, for your iniquities are ye sold, and for your transgressions is your mother put away". This is a clear indication of the captivity, the crucible. Now you can yourself answer why that crucible was necessary. Lack of love to God cannot go unpunished. What sin can be more serious than refusing and denying the love of God? Hear Him movingly complain: "Wherefore, when I came, was there no man? When I called, was there none to answer? Is My hand shortened at all, that I cannot redeem? Or have I no power to deliver?" Such complaints of our God put us to silence. Or should we speak? What should we say then? There is only one attitude in which we can live as covenant people with our God. Which one? I would say, the attitude of the publican. And you should explain this in your essay. Do not forget to mention in this connection Isa. 66:2b where the Lord tells us which persons he wishes to adopt as His people.

c. **God keeps His covenant.** Jer. 31:31-34.

It strikes us in the history of Israel that God never forsook them. Notwithstanding their many sins God always came back to them. It often happened that He punished them, finally He threw them even into the crucible, but that was never the end, never the last word. Even after the Babylonian captivity the day came when the people were allowed to return. Do you know why? Because God kept His covenant. He promised to dwell with His people forever and He never forgot that promise. In Christ He kept it. And Christ fulfilled it. Will God also keep His promise to the Jews as a nation? Is that not clear from the promise which was first of all given to Abraham and His seed? After the work of Christ the New Testament began. Do you know that covenant and testament mean quite the same? New, because now not only Israel but everyone who believes in Christ belong to the covenant of old. In that light you should read these few verses from Jeremiah. For the right understanding of the mentioned contrast between the "old" and the "new" covenant, you should not neglect to read Hebrews 8:8-13 where that contrast is explained. Now the law is not given on stony tablets but written in the hearts. Do you know how God writes in the hearts of His people? Which work of the Holy Spirit is meant here? Also this portion ends in a song, "and I will be their God, and they shall be my people". This is the song of God's love, of His love for His own, a song which reaches far into eternity. Let us never forget that our faithful God always keeps His covenant. Let us from our side give Him our heart, that sinful and earthly minded heart, but it is cleansed by the blood of our Savior. We too need to be purified in so many ways, but the end may be eternal gain in stead of loss.

This introduction in a nutshell has told you what we are going to do in the coming season, we are going to study God's Word. May all of us learn to say what one of our hymns tells us: "Here's my heart, O take and seal it, seal it for Thy courts above."

REPORT OF

"THE GREATEST SONG"

BY MRS. BERNICE SCHROPENBOER

The A.R.S.S. has given us many firsts—The first Reformed Study Conferences in Canada, the first Reformed Teachers' Summer Course together with the Ontario Alliance of Christian Schools and the Christian Teachers' Association in Canada, and the first scientific literature showing the way to a reformation of science. On Wednesday evening, August 26, we marked another first for Canada, something entirely unique — the presentation of "The Greatest Song - in critique of Solomon". It is a proclamation of the word of God through drama and song.

The text was translated by Prof. Calvin Seerveld, of Trinity College, Chicago, Illinois, and the music was written by Ina Lohr and Betty Spoelstra. The performers included: Jace vander Veen, director; Betty Spoelstra, musician; Peter Schouls, producer; Nelly Stehouwer, Fred Van Stralen, Bert Witvoet, Ineke Bontius, Anne Marie Olivier, Jellie Vander Veen, and Robert De Haan. The lighting was controlled by Chris Vander Veen.

Dr. Seerveld properly prepared the audience for the presentation by an artful lecture that beautifully portrayed the place and purpose of the Song of Songs in the Christian Bible. From his hunched form flowed an unintermittent stream of words, constructed by a rhetorical craftsman and spoken too swiftly for the audience to understand their full intent. No matter, the exuberance of the heavily freighted phrases contained enough thought for those who understood only the half.

He explained that the play was not written by himself; it was of divine origin. He merely translated it, but in this way he opened up an obscure portion of Scripture. It is not, therefore, Christian drama. Perhaps, said he, someone may be inspired to produce Christian drama after viewing this oratorio performance of "God-breathed" Scripture. No one may take offence at the content or thought because it is Scripture verbatium.

The setting is that of the sensual world of an Oriental King, the world of Solomon and his earthly glory. Solomon loved Jehovah but also married Pharaoh's daughter and in addition, collected 700 wives and 300 concubines. Not content to sit on a mule as did his father David, he acquired hundreds of horses. But — "all that was Solomon's reign did not glitter when he was dead".

Dr. Seerveld pointed out several objections held by churchmen through the centuries against considering the Greatest Song a chronical book at face value. Hence, there has been a profusion of attempts to allegorize the Song. Yet, he asked, what limits can you impose, once you have started to allegorize? Unless Scripture specifically states that some portion is an allegory, to allegorize it is to "manhandle" it. The Bible must interpret itself. Strip away the centuries of allegorizing and do not attempt to be wiser than God, nor try to make God's Word say what God never said. Dr. Seerveld has attempted a strictly literal translation of the book. There are no transpositions. When the verb is singular, one person speaks, if it is plural several talk simultaneously. If the verb is masculine, a male speaks, etc. In studying this book, Prof. Seerveld discovered that it was artistically put together, "a unified composition with one theme, not a loose collection of lyrics, and that single theme is sustained and developed by several voices in the text." It is a "divine pastoral drama".

Musical director and composer Miss Betty Spoelstra explains to the haremgirls at which point the music will introduce their action.

From left to right: Ineke Bontius, Jellie VanderVeen, Anne Marie Olivier, and Betty Spoelstra.

Dr. Seerveld concluded that this greatest song which concerns Solomon was not written by him. Other scholars from various lands had come to a similar previous judgment. Consequently the title became 'The Greatest Song — in Critique of Solomon". A Shulamite girl, brought to King Solomon's Court, remains true to her lover. Perhaps God included this book in Holy Writ to declare that he had had enough of the "pomp and circumstance" of Solomon and his "purple-covered couch of orgies". Now Solomon was coveting the one ewe-lamb of another. God intends to show how love and marriage were meant to be from the beginning. The nature of love is its spontaneity and even a king cannot force it. "Never try to arouse or excite a beloved till the love come naturally"! Love is a human being's "free self-surrender to someone". It is the opposite of the principle of permissiveness. Love is done "silently and intimately, and always by hand".

Solomon did not understand that the bond of love is the "jealous saving of oneself" for just one other person. The pathos of Solomon with his harem was that he missed the idea of true love which involves just two walking together in the Paradise Garden where each accepts the other as he is and "the naked blemishes are covered over with love".

Dr. Seerveld pointed out that in the next to the last rhapsody (the production is divided into five rhapsodies), Solomon speaks in a sensuous and lustful manner, almost obscenely. On the contrary, "love's flames are flashes of the fire of Jaweh".

The musical vehicle of Solomon's time was the harp. It was truly amazing how Betty Spoelstra so ingeniously composed and played music for the piano with the authentic sound of a harp.

The singing and acting of the Shulamite woman, around whom the activity centered was outstanding. The other acting and singing ranged from very good to somewhat amateurish. The director very successfully conveyed to his audience, through his actors, the true message and emotional intent of the Greatest Song. The adoration and worship of the audience at the close of the play was unfortunately marred by the handclapping of a part of the audience during the postlude and also the reappearance of the cast on the stage. Immediately thereafter, the audience was led in prayer by Prof. H. E. Runner of Calvin College.

The audience was visibly stirred. "Beautiful" was the lone word with which one man expressed his reaction. A unique event: the acting out of this obscure book with appropriate techniques, dealing with love and marriage in their most intimate relationships, such unabashed mention of the woman's breasts that would make the prude turn purple, all done in a manner void of sensuousness. No! it was worshipful.

The power of the presentation of The Greatest Song is the Power of God's Word. Those who viewed this play and grasped its meaning will not again quickly downgrade physical love between those whom love binds permanently to each other. He will not again assign to the physical the seat of sin. He will not want to slough off the remnants of an unscriptural Victorianism. He will rather see how easily and naturally true love between a man and his bride, seen as the reflected power of the great love of God (love is the very flame of Jehovah), can pass into worship. Yes, *easily*, and *naturally*, without losing the love of the one for the other, without going from one building to another, without biding adieu to communal human love before adoring the Lord God.

The Westminster divines taught that the chief end of man is to glorify God and to enjoy Him forever. True love, the very opposite of the physical satisfaction of the harem, the love that is stronger than death, more powerful than the glory of the palace and the royal lineage, need not fade away as man enters the throneroom of the Lord God. He who says he loves God and does not love his fellow is a liar, having in him neither the love nor the truth of God. The intimacies of physical sexual union can lead to prayer and worship. They must! The enjoyment of each other in the bond of true love may (actually can and should) blend with the enjoyment of God. Face to face with each other and both face to face with God. This is the comforting message and the high calling of "The Greatest Song". It tells of the critique of Solomon, of the redemption of love, and of the worship of Jahweh.

On September 26, the cast will again present "The Greatest Song". May God's people again crowd into the Cherry Hill Barn and see how love conquers physical indulgence and then turn from their viewing of "The Greatest Song" to the worshipful praying of a deeply stirred and reverent people.

NOTE: Our readers have noticed that during the summer months we did not publish any outlines. Beginning this issue we will publish a new series on "The covenant people in the crucible". The introduction to this series explains this title.

It is our prayer that this season again many may gain a new and richer insight into the Word of God, and that this series may serve many societies and Bible-study groups.

We would appreciate it if our readers would let us know, whether the series are used fruitfully. Remarks and criticism are welcome also. *Editor.*

Let's Play Chess

Editor: Mr C. HESS

THE JULY LADDER

Names	Problems and Points 116	117	118	119	Sub-total	Previous total	Total
	3	2	2	2	9		
Dr. Th. VanDeursen (I), The Hague (Neth.)	3	2	2	2	9	61	70
H. Geerlof (I), Smithville, Ont.	stays					51	51
J. Wierda, Winnipeg, Man.	no answer (2nd)					46	46
G. VanBelle, Toronto, Ont.	3	2	2	2	9	32	41
R. Teschow, Toronto, Ont.	3	2	2	—	7	22	29
R. Bouma, Belleville, Ont.	3	2	2	2	9	18	27
P. J. Pols, Pickering, Ont.	3	0	0	2	5	21	26
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	3	1	2	2	8	17	25
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	3	0	0	2	5	19	24
I. VanderVeer, Cornwall, Ont.	3	2	2	1	8	15	23
G. Bloemendal (I), Toronto, Ont.	no answer (2nd)					23	23
M. DeJong (I), Stirling, Ont.	stays					21	21
C. Bruinsma, Goderich, Ont.	stays					21	21
H. Hengeveld, Woodville, Ont.	3	2	0	2	7	13	20
B. DeJong, Greensville, Ont.	0	2	0	2	4	15	19
R. VanKooy (I), Guelph, Ont.	no answer (2nd)					18	18
J. Byl (I), Burnaby, B.C.	3	2	2	2	9	8	17
M. Visser, Duncan, B.C.	1	2	0	1	4	8	12
A. Guillaume (III) Toronto, Ont.	2	1	2	2	7	5	12
G. Heebink, Brantford, Ont.	no answer (1st)					10	10
F. Tolsma (I), Vauxhall, Alta.	2	0	0	1	3	0	3
A. Renema, Duncan, B.C.	no answer (1st)					3	3

REMARKS

In comparison with the previous ladder this one shows some improvement. We lost a good number of veterans (people who reached the top once) after three months of complete silence from their side. A few broke such silence just in time. Others wrote kindly and politely that they wished to stay and keep their points although they could not take part in the contest for the time being. The total number of our contestants went down to 22 of which 9 are climbing the ladder for the second or fourth time. The several "no answer"s have spoiled our ladder, haven't they? Isn't there a way to get rid of them? And what about new competitors? Are there any more chess players who are interested in solving our problems?

HARVESTING TREES FOR TREASURE

New York (CFN) — Whenever a tree giant of the Pacific Northwest — or a lanky pine of the Southeast — is harvested, you have in your hand raw materials for thousands of essential everyday products. Among them is a whole new family of spectacular yes mysterious chemicals — the silvichemicals.

Newly identified, these are the tree's non-cellulose chemicals. For years they've successfully eluded the scientific eye, while probings to determine their function and composition frequently led to frustrating dead-ends.

But as a result of the new discovery, today's scientist no longer views the tree just as a source of paper, lumber and firewood. Instead, he sees it more as a chemical treasure-trove packed with possibilities to shake your imagination.

(What's most intriguing — and important — about the silvichemicals is that they're as easily and quickly renewable as the tree itself!)

For besides its sap, and bark, a tree is 50% cellulose, 28% lignin and 12% minerals, sugars and resins. Its cellulose, a giant molecule, is basic to paper, cellophane, cigaret filters, textiles, photo film, plastics, explosives and on and on — more than 6,000 products at last count.

Until quite recently, lignin and bark were little more than costly nuisances, quite often put to work to fire a pulp mill's boilers. Now the science fraternity has changed all that.

Thousands of tons of these former "nuisances" of the pulp and paper industry — now more respectably called co-products — are used in unusual, positive ways. Products range from mineral "tonics" for farm crops to still-secret materials for heavy construction.

When wood chips are chemically pulped, lignins and resins holding the cellulose fibers together dissolve in a thick black liquor. For generations, industry has been searching for ways to employ this liquor, as well as tree bark, profitably. Progress has been made by Rayonier Incorporated through extensive chemical research known as silvichemistry.

Silvichemicals are an exceeding complex group of organic matter. The creation of new, useful products from them demands laboratory work on a vast scale, heavy investment, including costly pilot plant production and years of intensive and expensive market testing.

Until recently, most research was aimed at products which still retained their natural chemical forms. But now there is a strong possibility of moving into new directions for creating a wholly new group of chemicals derived from the self-same tree materials.

For the past four years, Rayonier has been field-testing a group of sophisticated bark-derived silvichemicals developed as micronutrient carriers for farm crops. These products fortify the growth of corn, beans, cotton, sorghum, potatoes, and other important field crops as well as orchard fruits.

In 1963 a big planting of Sudan grass lay yellowed and dwarfed halfway through the growing season in eastern Colorado. Two days after a silvichemical treatment, the crop — barely inches tall — greened up. At harvest some eight weeks later, it stood over 12 feet high . . . spectacular proof of this silvichemical's growing power.

Crude tall oil and sulfate turpentine — earliest of silvichemicals — are being extracted in heavy tonnage from materials reclaimed in pulping southern pine. Tal oil, for one, now finds its way into a host of products ranging from paints and inks to foundry chemicals and detergents.

Lignin, a silvichemical whose composition provides an intriguing scientific mystery, has proved its importance as an excellent bonding agent for gravel and dirt in road building. And millions of pounds of a highly refined lignin for the chemical control of oil well drilling muds are being produced annually.

A lignin cement has been found useful for binding linoleum to floors, and other modified lignins are also used in electroplating processes and in plastics for electric fittings. What's more, silvichemicals are lowering costs while increasing quality, thus offering savings to the consumer.

Lignins qualify too as a base for synthetic vanilla — vanillin. And commercial yeasts, a high source of protein, thrive on the sugars found with lignin. But . . .a great deal of research is required before the millions of tons of lignin produced in the U.S. each year can anywhere near be consumed.

In the meantime Rayonier researchers are delving into the new field of graft cellulose — the modifying or "grafting" of various chemicals to the cellulose molecule. These scientists have also made progress in the production of pure chemicals from the tree. But they are not as yet commercially available. When they do become so, look for some out-of-this-world headlines. These chemicals may well revolutionize a number of products basic to your good living.

Each cellulose molecule is a chain of atoms. Chemists now talk of a great possibility for creating entirely new materials which promise a dazzling future for the tree's prime chemical. It is along these frontiers of science that Rayonier scientists have been pioneering.

One new modified cellulose brightly illustrates the dramatic versatility of the tree. This particular product makes a transparent film, faster and less costly than anything similar yet developed. And this film refuses to yellow or turn brittle with age. Scientists say it could show up one day in pharmaceuticals and cosmetics.

Every year witnesses new uses for trees. But of all these new tree products, few are yet available to you as a customer. Most have been shaped either as basic industrial raw materials or intermediate processing chemicals.

Research — complex, time-consuming, dollar-hungry — is still breaking new high ground. So, don't expect silvichemicals on sale in your supermarket. Of course, some are probably already there — and others on the way — but so disguised you would hardly believe their origins were locked in the stately trees of our tree farm forests.

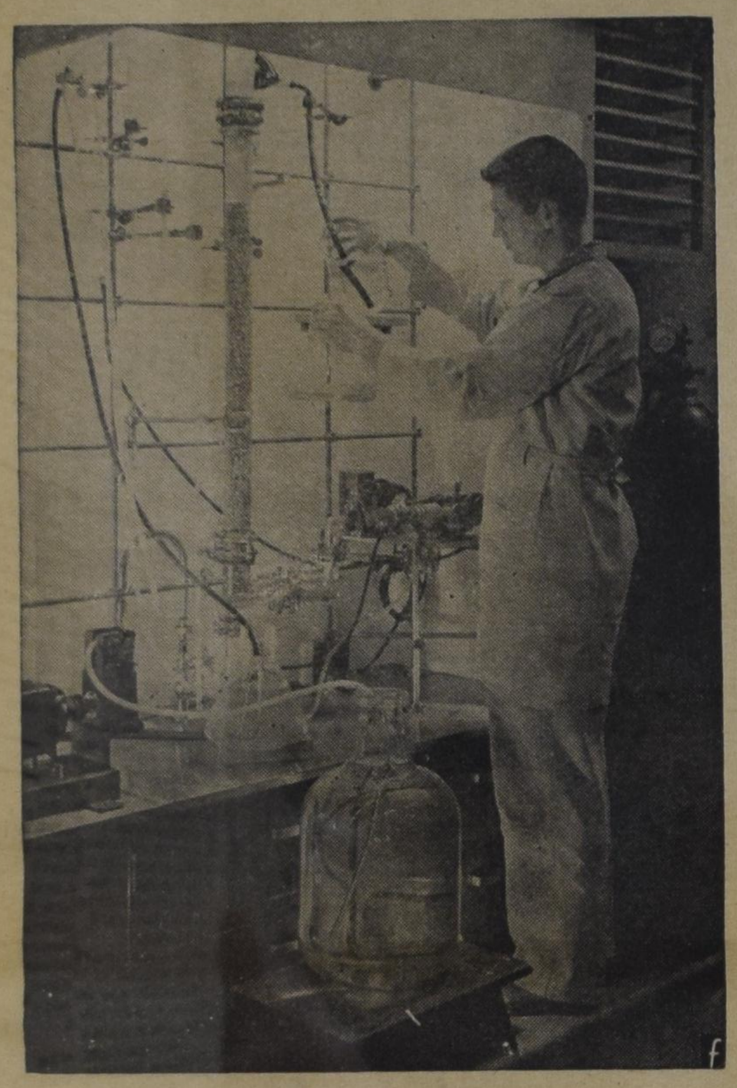

Bottom left — Rayonier Silvichemist readies a research step in silvichemistry. To left of scientist's left hand is a glass column partially filled with uniform wood fragments from which silvichemicals will be extracted for further processing and study.

Top right — Thinning Slash Pine on a Southeast Pine Plantation. This operation is one of several which helps accelerate growth, provide healthy trees and maximize yields of cellulose and silvichemicals while assuring stalwart trees as an annual crop on a sustained yield basis.

Bottom right — Harvesting a tree giant in the Pacific Northwest. Trees such as this tree farm Hercules are the source of many silvichemicals and chemical cellulose for literally thousands of useful, everyday products.

Night to Remember

BY

INEKE PARLEVLIET

It was one of those beautiful summernights which seemed perfect. The soft velvet-blue sky was studded with stars and a large, pale moon gave the environment a fairy-tale-like appearance. Patches of silvery light glimmered through the whispering trees which lined the gravel-stoned country road at both sides. A refreshing breeze came through the open car window and played freely with Naomi's hair.

"What a lovely night," Naomi said to her husband who drove the car slowly and with ease over the gravel road to avoid clouds of dust and kicking pebbles. Taking in the picturesque beauty of the scenery, he nodded shortly and then said:

"We should do this more often. Around the house and in the office we forget how peaceful and serene nature can be and how restoring it is for one's mind and body. A ride like this is the best medicine after a tiresome day I know. Why don't we make a habit of it, Naomi?" John looked expectantly at his wife who gave a short, indulgent laugh.

"Because we can't," she said patiently. "Now that Sharon is on holidays we can go out together, but otherwise we couldn't. She's much too young to be left alone at home or to be taken along. Besides with all your social and church activities your spare time is limited enough. But it doesn't really matter," she added airily, we will enjoy this ride so much the more. And the memory of it will last much longer than the beautiful evening itself."

"You're wonderful, Naomi," John said tenderly, drawing her closer to him. He knew quite well how lonely she felt when he had gone out to some meeting at night, but although this happened several times a week as a rule, she hardly ever complained about it. She had always told him that she was proud of him because he did so much work pro Deo for the benefit of others and it was only fair that she sacrificed her share by lacking his company those nights.

For a while they didn't talk anymore. No sound was heard except for the monotonous humming of the motor and the incessant chirping of the crickets outside. John had turned off the gravel road and was now following a small, sandy road which winded itself through a rather hilly part of the country. Large groups of fir trees stood silently and immobily along the roadside. Their dark silhouettes contrasted sharply against the moonlit sky and it seemed as if they kept a close watch over the uncultivated and desolate land across the road, afraid for possible intruders.

"I never knew that there were such lonesome areas in our county," Naomi said. "It's really beautiful, but I wouldn't want to live around here for all the world. I wonder why those people picked a place like this to live . . . ."

She pointed to a seemingly large house on top of the hill. Four small, but high windows on the main floor were lighted. The rest of the house was dark.

"It's most likely an old farm house," John answered without much interest. You would be surprised how many people love to live in the country. They do a bit of farming, fishing and hunting and must make just enough money to stay alive. Life in the country is cheap and . . . ." But John did not complete his sentence. Suddenly the motor began to stutter and make a protesting noise. Then the car stopped on the middle of the road like a stubborn mule refusing to go on. John said a bad word and hit his forehead with the flat of his hand. "How stupid!" he exclaimed annoyed.

"What happened? A flat tire?" Naomi asked.

"I wished that were the case. I'm out of gas. I should have taken gas before we left, but I forgot all about it because of that long phone call I got from Pete just when we were ready to go on our way . . . ."

"You won't easily find a gas station around here," Naomi remarked superfluously. Her voice had lost its cheerfulness. She pictured herself already walking home in her open and high heeled summershoes. "Any idea where we are?"

"I haven't a clue," confessed John, who had started to search the car in the idle hope to find a spare can with gasoline. "I just drove around at random. I guess we must be in the neighbourhood of Berry Township, but I'm not sure. Anyhow there won't be a gas station around for miles . . . ."

"What are we gong to do, John?" Naomi was really worried.

"Don't get upset, dear. I'll go to that house on the hill top. The light is still on which indicates that at least someone is around. Without doubt those people can help me with some gas. In the worst case we can get some of their car if they have no spare can," John said reassuringly.

"That is if they have a car . . ." Naomi wasn't convinced yet that their trouble would be solved so easily.

"Of course they have a car, honey. How in the world would those people get anywhere without some kind of jalopy? I'll be back in a minute or would you rather come along?"

In a way that was precisely what Naomi wanted, but she would rather bite off the tip of her tongue than to admit that she was afraid to stay alone in the car. "I'll wait for you here," she said bravely. "After all the house is no more than a good hundred of yards away. Hope you have good luck!"

A moment later John had left the car and walked quickly to the top of the hill. Naomi followed him with her eyes. She saw him going to the front door, a dark, small and slim figure. She knew that the door was opened as she noticed a bright beam of light falling suddenly on the path in front of the door. For a short moment John stood clearly drawn in the yellowish light. Then he disappeared and so did the lightbeam. The door was closed again.

Naomi waited anxiously. She expected John to come out again a couple of minutes later, accompanied by a person of the house to get some gas out of the barn at the side of the house. But instead the door remained closed and after what seemed hours to Naomi, a light was turned on on the second floor. Shortly after it was switched off again. "They wouldn't keep gasoline upstairs," Naomi wondered with a frown between her eyes. The next moment her heart skipped a beat. The front door was suddenly and wildly opened and John came runing out as fast as he could. Instantly Naomi knew that something was wrong, deadly wrong. It was as if a cold hand seized her throat and tried to choke her. What had happened? What had happened? she asked herself desperately. Before she had the sense to open the car door for her husband, John had opened it himself. Without saying a word he let himself fall on his seat, slammed the door and buried his face between his hands.

"John, John, what has happened?" Naomi's voice was shrill with fear. But her husband didn't answer. He just sat there, breathing hard and moaning faintly. Naomi grabbed his shoulders and shook him gently. "John, listen . . . . tell me what's wrong . . . what has happened . . You have to tell me . . . ." But almost unnoticeable John shook his head. "I can't . . .', he whispered without looking up. John's refusal to speak doubled Naomi's determination to find out what John had witnessed or experienced in the house on the hill. She realized that she had to be calm and composed, how difficult this would be, else she would panic completely. Horrible stories from the newspaper flashed through her mind. Robbery, murder, rape, insanity, cruelty . . . . She pulled herself together with a prayer in her heart and forced herself to be calm and to act maturely and firmly. She laid her hand on her husband's arm.

"John," she said, trying hard to steady her voice and not to betray the terrible fear which had seized her. "John, I have a right to know what's wrong . . . I love you. I'm your wife . . . ."

She waited patiently for John to speak, pressing his hand tenderly for comfort and encouragement. By sudden intuition she knew that something dreadful had happened in which her husband was deeply involved. John who was quite able to control himself when other people experienced misery, became always unusually upset when some shocking calamity concerned himself or his family. Naomi would never forget how John had suffered a mental breakdown a few years ago when their only child Sharon had been gravely ill. Even months after Sharon's recovery John had remained withdrawn and abnormally distressed. She'd never be able to understand or explain this. Now she realized that John again had to face a serious crisis in his life and she wanted to help him with all her heart, in spite of her knowledge that something disastrous had happened.

"Tell me, John," she repeated, "whatever it is, tell me . . . ." Slowly John lifted up his face and looked at his wife with unbelief as if he wanted to warn her that she didn't know what she was saying. Then, reading the determination in her eyes, he turned his head away and started to speak with great difficulty.

"You . . . Naomi, are the last person in the world . . . to whom I would like to tell what I've just seen . . . yet you are the first one who should know . . . I should have told you long ago, but I could not . . . Now I can't fight it any longer. Once God warned me. That was when Sharon almost died. I finally succeeded in ignoring the warning . . . Now He caught me again, but this time there is no way out anymore . . . ."

Naomi quivered, although the evening breeze was mild and gentle. It was as if the rows of towering fir trees came marching along to the car in closed ranks, ready to overpower and harm the small car with its unwelcome intruders. With both hands she grasped her husband's, perhaps even more for her own protection than for his support. "Go on," she whispered.

Without looking up John continued to speak, but now faster, seemingly afraid that he wouldn't have the courage to tell his story.

"Before you and I went steady, I dated another girl. I was not in love with her, but she allowed me what most other girls would have refused. I used her and thought nothing of it. Then I met you. I loved you at first sight. Just then she told me that she was pregnant, and that I was the

(Continued on page 12)

NIGHT TO REMEMBER

(Continued from page 11)

father of her expected child. I didn't want to believe it. I got mad and told her that she used this as a trick to marry me, but that I wasn't such a big fool as to fall into her trap. Yet deep down in my heart I knew very well that no one else but I could be the father of her child. Besides Ellen wasn't the girl to play such a nasty trick on me. I must have hurt her terribly. But that didn't matter to me. I had to save myself . . . I wanted to marry the girl I loved and that was you . . . . I never saw her again. Several months later she called me. She wanted to see me. The baby was born and she needed my help. I told her I had nothing to do with her anymore. The child was not mine and I was going to be engaged to you a week later. I knew too well that no one in the world would be able to prove my paternity. I could skip out easily and live my own life . . . I thought . . . ."

John waited a few minutes before he went on. Naomi didn't say a word. She was unable to speak. Her throat was as dry as leather and hot tears were burning behind her eyes.

"I tried to forget the whole episode. After a while it wasn't so difficult. We got married. Sharon was born. I was happy. Yet the son I hoped for never came. Then Sharon got sick. I was sure she was going to die. Even the doctors had given up hope . . . . The old story forced itself back into my mind. God had withheld us a son; now He was going to take our only child. That was His punishment for what I had done to Ellen . . . . But Sharon recovered. At first I couldn't believe this; it seemed as if God was playing cat and mouse with me. This time it took me much longer to forget the past, but finally I managed not to think about it anymore. Even harder than before I started to work for church and school. I wanted to be busy and also perhaps to justify myself . . . But yet my guilt was there . . . buried deep down in a secret corner of my heart. God knew it of course. You can't fight Him. He's so righteous that He will always win . . . .

Half an hour ago when I rang the bell of that house on the hill, I saw Ellen again. She opened the door. At first I didn't recognize her. She'd changed terribly during these eight years. She said: "So, you've finally come." It sounded as if she had been waiting for me all those years and now had made a victory. Her face had grown hard and her voice was as sharp as a razor.

"Come upstairs," she said, "and see your son". As in a trance I followed her. I had to. I no longer had any say over my own movements. The house was clean, but poor and paintless. Upstairs she opened a door and switched on a light. The only furniture in the room was an iron-frame bed.

'He's asleep," she said,' "but you will recognize him just the same. He always sleeps on his back, the way I put him you see . . . ."

"At that moment I didn't grasp the meaning of her words. Then I looked and understood. In the bed a boy was asleep . . . . He could have been me when I was eight years old . . . , but Naomi . . . ."

For the first time John looked at his wife again and horror and despair was written all over his face when his eyes sought hers.

"Naomi . . .the boy was lame!" It sounded like the cry of a deadly wounded animal. "Then I started to run, run, run . . . ."

John buried his face in Naomi's lap. His body shook vehemently when he started to cry without control.

Naomi didn't move. Her hands were as cold as ice and no longer around her husband's. From far, far away the wind carried an old, wearied voice to her which said: "Do not call me Naomi, call me Mara . . . ."

An Author's Limitation

by Elisabeth Elliot

Writing must be a personal expression of what the writer himself perceives as truth. The book of the prophet Isaiah is introduced as "the vision of Isaiah the son of Amoz **which he saw**" (bold mine). Jeremiah says, "Now the word of the Lord came **to** me." Ezekiel says, "I saw visions of God." Expressions like these are repeated many times in Scripture. God was willing to limit Himself to the ability of individual men to apprehend the particular facet of Truth which He wanted to show them. The men who received these revelations had to be willing to lay down their lives, i.e. their own reputations, their prior frames of reference, their security — and to put down faithfully what they saw, without fear of the labels which might mark them or the accusations of heterodoxy or fantasy which must have come to them from some of their readers.

Christian writers must be willing to write what they know firsthand without trying to please a constituency, without fear of what the truth may lead to, without rigid categories into which the truth must somehow be fitted. One cannot **create** so long as he is "preaching" — i.e., reiterating axioms which he has not actually lived, and learned by living. He must see a thing firsthand in order to make it meaningful to another. His perception must be personal, and unobscured by the "conditioned reflex" of that phraseology.

Too much that goes by the name of Christian writing postulates a knowledge of answers. The author assumes that he already knows the solution to the ultimate mysteries, and therefore has no incentive to question, to search, and to contemplate the truth with humility and purity of heart. It is this, I believe, which has hindered Christians from producing anything in recent generations which is worthy of the name of truly great art. Christian readers too often feel threatened when honest questions are raised. Anxiously they scan their favorite periodicals for the shibboleths which assure them that they are on familiar ground — for familiar ground, to them, is "safe" ground. They have not been willing to "leave behind the elementary teaching about Christ and go forward to adult understanding," as the writer to the Jewish Christians said, but have insisted on laying "over and over again the foundation truths." A writer should be mature enough, honest enough, humble enough and courageous enough to admit that there is a vast area beyond the "foundation truths" which he does not know, questions of the most fundamental nature which he knows he cannot possibly answer.

The writer who, in the integrity of his heart, presents only what he perceives at a given time, without attempting to fill in all the gaps by drawing on someone else's vision, will probably be charged with one-sidedness. Jeremiah must have been so charged in his day. In ours he is called "The Weeping Prophet." He wrote the word that came to **him**, pessimistic and shocking as it was. But he did not consider his own reputation, "There can be no dishonesty about him." Jeremiah did not boggle at the possible consequences to his readers of what he had written.

It is not only cowardly to evade the truth because of what it may do to us or to our work, it is immoral. It is the sheerest casuistry to apply the pragmatic test to truth — to ask, "What will this do to our work?" or "Where might this lead?" when the only really valid question is, "Is this true?" The apostle Paul said to the Corinthians, "I earnestly want you to find the right answer even if that should make me no real Christian . . . . We can make no progress against the truth, we can only work for the truth."

May God grant us courage to face the truth as we ourselves perceive it and to take whatever risk may be necessary to state it. We may be mistaken, but it is infinitely better to be mistaken than to bluff. We may be ignorant, but the admission of ignorance has sometimes cleared the way for the statement of truth. The reader is arrested by the recognition of common ground with the writer and is prepared to receive the message as he would not be had the writer tried to overpower him with bluff. None of us is big enough to contemplate, let alone to write, the whole truth. For God Himself is Truth. What we see of it or of Him at a given moment is what we are responsible to reproduce.

Cross Word Puzzle

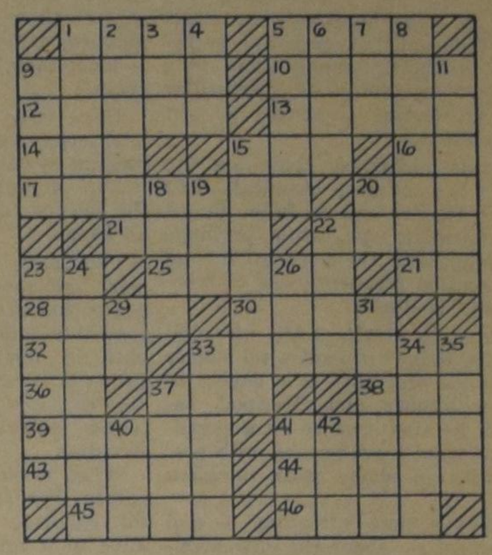

ACROSS

1. Lath
5. Music character
9. An arctic bear
10. Sign of the zodiac
12. Wing-shaped
13. Live coal
14. A rotating piece: mach.
15. Crown
16. Tellurium: sym.
17. A vanishing profession
20. Astern
21. Scorch
22. Adhesive mixture
23. Wire gauge: abbr.
25. Change
27. Left side: abbr.
28. Sandarac tree
30. Dry
32. Nocturnal flyer
33. A kind of coal
36. Like
37. Heavy weight
38. Harbor
39. Fool
41. A wire "rope"
43. Core
44. Eyes
45. A heavy wagon
46. Honey-gatherers

DOWN

1. Pert. to the sun
2. Beasts of burden: So. Am.
3. Switzerland river
4. Attempt
5. Lucid
6. Flaccid
7. Subside
8. Peevish
9. Agreement
11. Rugged mountain crests
15. Sure
18. A juicy fruit
19. Chum
20. Man's nickname
22. Broad smile
23. Ohio river
24. Seized
26. Unit of work
29. Close to
31. Small, narrow trowel
33. Majestic
34. Stories
35. Buds of potatoes
37. Hartebeeste
40. Rowing implement
41. Cereal spike
42. Mature

ANSWER

to last week's

Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(52)

Jansie's eyes were brooding as she slipped the pages back into their envelope, and forgetting to be circumspect, put them tenderly once more between the pages of her Bible.

As the days passed, slow with the peace and warm sleepiness of summer, Chris became less bitter in her hurt. As she grew stronger, sitting up to watch the comings and goings of the small household, noting the progress of the well, the lights and lusty noises, she grew strong enough to think again.

"Jansie," she remarked one sunny afternoon when the two of them sat outside in the shade of the smithy, Chris with a book, and Jansie with her endless knitting, "Jansie, you know Dean Evans sent me my credits, even though I missed the last days of the term—"

"Yes, I know," Jansie answered.

"Well, I'm wondering if I can't get a teaching job next year, after all. What do you think?"

"I think maybe," Jansie's face was pleased, "If you're strong enough."

Chris frowned thoughtfully. "Oh, I'll be strong enough," she answered, "and I want to pay back that five hundred dollars, if it takes ten years!"

Jansie looked up quickly, and her face was suddenly bright. "That's right, Chrissie!" She struggled for words to express her enthusiastic approval. "That's right, honey! You go to it, and I'll help you!" Then overcome with her own unprecedented emotion, she stood up and hurried into the house. "I've got to get supper!"

And presently, there came, to Chris' astonishment, not only the clatter of pans from the kitchen, but also Jansie's voice, husky and slightly cracked, lifted in the strains of *How Firm a Foundation!*

But there were harder days, too, alternating with the increasing sureness of the good ones. Those were the days when Chris lay in bed longer than was necessary for her daily rest, staring up at the ceiling of the little bedroom.

"What is it, Jansie? she asked one day, after a long hour of such wide-eyed staring. "What is it?"

"What is what?" Jansie's eyes, as they looked up from her work, were quick with alarm. "What are you talking about, Chris?" She came over to the bed to touch the girl's forehead with a casual hand.

Chris smiled. "Oh, I'm not delirious again, Jansie. I've just been doing a little thinking. What is it that has kept you going on all these years, has even—," she frowned with the effort to make her words clearer, "has even built you up, sort of, when the rest of us Sanders weren't getting much of anywhere, at all! You're the only one of us who is really a person, Jansie." The unspoken thought of Jansie's affliction was heavy between them, "even though you've been the one who had the most to—bear."

Jansie's face grew troubled at the girl's words, but she made on effort to evade their meaning. "Well," she hesitated in the effort to phrase the intangible, "It's hard to say clear, Chris, but the fact is, I haven't been carrying my load alone, all this time."

Chris looked puzzled. "No? Well, who has helped you?"

Jansie flushed. "I reckon you'd say my Saviour has helped me." She stammered a little on the unaccustomed expression of emotion. "He has been right with me when I neeeded Him."

Chris shrugged. "Of course, I know you're a Christian, Jansie. In fact," she said thoughtfully, "I've always considered myself a Christian. I joined the church when I was little, and I've always thought of it as, well—something you needed to have, like a good education or decent clothes, or keeping clean. Something sort of special that nearly everybody had. But what I'm trying to find out," she went back to her question, "is where you've got this—this sureness that has pulled you—and me along?"

Jansie's face grew bleak. "I failed on Joe, though," she said out of an inner troubling. "I didn't pull him along."

"I know," Chris admitted. "Joe is one of the things I've hated to face, too. That, and the mess I've made of my own life, lately. Yet you, Jansie, with less than any of us to do with —"

"That's what I've been trying to tell you," Jansie said patiently, "I've had His help —"

"Tell me, then," Chris agreed with a new humbleness. "I'll listen. I think," she said slowly, "that maybe I've missed the point —"

Jansie brought her chair nearer to the bed. "I don't understand all the big words yet, Chris," she said slowly, and her eyes were deep with concern. "I been reading as hard as I could to try and catch up with other grown folks that has been studying it all their lives. But it's been only since Mr. Robertson left that I could read and I go slow, mighty slow. Sometimes," and the dark eyes smiled in their depths, "Sometimes, I think when I get to Heaven, I'll be put right in the primary class!"

"But as far as I can see," she went on, "Being born into the Kingdom of God is a lot like being born into the world — it ain't nice and neat and pretty!" She put her chin on her long hand and studied Chris. "Do you know, Chris, I believe folks try to make it neat and pretty too much."

"All the nice little girls belong —" Chris quoted wryly.

Jansie nodded. "Yes, that's what I mean. Well, when your mother died giving you birth, Chris, it was terrible —" She paused again and the memory of that night so long ago was once more vivid within her.

Chris recalled her, "Then Jansie," she asked, staring at the ceiling, and her voice was diffident, "How does one go about being — well — born into the Kingdom of God?"

Jansie frowned deeply with the effort of words. "Well, like I said before, Chris," she said slowly, "I can't say it all correct, like some folks. I wish —," she said with a deep inner fervency, "That Charles was here!"

"Well, he isn't, so you go on," Chris said firmly.

"As far as I can make out from the Bible, and from what happened to me," Jansie explained, "you have to be mighty sorry about being such a mess of a sinner. I ain't saying," she said quickly, "that you're anything like as mean as I was, Chris —"

"Yes, I am a sinner, Jansie," Chris' voice was low and humble. "I know that."

"Then," Jansie said slowly, "Something just sort of pulls at you, something clear outside yourself, kind of, and makes you want to throw yourself on Jesus, Chris. He does the rest. When He gets through with you, you're just born again."

"Is that all?" asked Chris. "Don't you have to do something?"

"He's already done all there is to do, on the cross," Jansie said simply. "All you can do is to accept what He's done. He took the punishment Hisself."

"And then —?" asked Chris.

"And then," Jansie said, "You're like a live baby. Sometimes this newborn soul grows straight and fine, and sometimes it's as crooked and queer as me. But —" and her voice lifted on a note of great certainty, "one way or another, fast or slow, straight or all twisted, if it's born, it grows. It's alive. Nobody," and her voice dropped, "has been slower than me to grow, I guess, but I'm a-going along!"

"How about denying Christ?" Chris asked. "What if one does that?"

Jansie's eyes smiled. "Did you ever see a baby deny being alive?" she asked succinctly. "He may holler and refuse to eat and be generally ornery, but he can't deny that he's alive!"

Chris smiled in response, then her face grew quiet with her thoughts. She lay looking at the ceiling for a long time. Tears trickled down the sides of her face and onto the pillow under her head.

After a while, she closed her eyes and whispered, loud enough for Jansie to hear, "Here I am, Lord, a sinner. Let me be born into Thy Kingdom in the name of Thy Son, Jesus."

And Jansie, sitting with bowed, quiet head, knew how much greater this moment was than that time all those years ago. "And her soul will be perfect, Lord," she whispered softly. "Just perfect!"

* * *

But Chris found, when illness-weakened June had drifted by and then, with that inert imperceptibility that is characteristic of convalescence, time moved into July and August, that it was not going to be easy to get a school. Not only did she have the handicap of being late in her efforts, but everywhere, in all the better paid schools, even in the country districts, she came up against the almost tangible wall of Joe's reputation.

Day after hot day she trudged to the bus to travel the miles to another consolidated school, then, day after day, she came back to the shanty, beaten. She talked to farmer school board members in their fields. Her face was still troubled and pale from illness, as she stood in the glare of the summer sun, her purse clutched in nervous fingers, and her best shoes inappropriate and uncomfortable in the dust of the peanut rows. She talked to drawling, joke-cracking school boards assembled to look her over, to question her. But always the answer was the same, she should have applied earlier, or, if the position were still admittedly open, the answers would be evasive and uncertain and the men's eyes would not meet hers. They'd let her know, that is — and she would go away knowing, with a sick certainty, that the next time she heard, the position would be inexplicably "filled".

"It's no use, Chris," Jansie said, when, one hot day late in August, the girl came home from a long trip to make application for a distant county school, "You might as well give it up. They ain't going to give a teaching job to Joe Sanders' sister!"

Chris was lying on the bed, her hat and purse on the floor beside her. Tears of sheer frustration were streaking the faint mist of summer dust on her face. But at Jansie's words, she turned over and regarded the crippled woman with surprised eyes, "You don't sound like yourself, Jansie," she remarked, "I've never seen you so discouraged before. Has something happened?"

Jansie sat, her long hands unaccustomedly idle in her lap. "Listen," she commanded in a gentle voice, "Listen, Chrissie."

Chris listened and the deep silence of the prairie wrapped firmly about them, about the little house and the quiet room. Only the lonely sound of the endless prairie breeze murmured through the cracks and foibles of the old house, "Wh—" Chris began, then stopped, her face dismayed, "The well! It's stopped!"

Jansie nodded, and her own face reflected the girl's disappointment, "I always knew that old thing wouldn't do us no good," she said bitterly, "and now they've shut it down, just when we was beginning to get some hopes and when the going is hardest for you, Chrissie. I'm so — so — mad at the old thing!"

Chris laughed in spite of her distress, "You must be mad at it, Jansie!" she teased gently, "To take it so personally."

Then she asked, "Why did they shut it down?"

Jansie's face was still grim, "Paw went over to see, and come home with some tale about them saying they was out of money and they didn't guess there was any oil there, anyway! Humph! There is, too, oil under this land!"

Chris grinned, "Is that right?" she asked with a teasing solemnity, "And when did you decide that, Jansie?"

Jansie looked sheepish ,"Well, I didn't think so at first and maybe I didn't want them to get it. I still ain't interested for me, but," she added defensively, "I reckon I've been counting on it to help pull you out of this bad time, Chrissie."

(To be continued.)